

وروستی هیله

نمونه شعرونه

Ketabton.com

ډاکټر غلام فاروق میراحمدی

۲۰۱۵ کال

وروستی هيله

نمونه شعرونه

ډاکتر غلام فاروق میراحمدی

۲۰۱۵ کال

فهرست

7.....	خالق ته
9.....	پته خوله
11.....	گوته په غاښ
13.....	اشنا
15.....	د زړه خبري
18.....	رنگارنگ
21.....	کله هېر کله په یاد
24.....	افغان ته خطاب
27.....	انسان ته
30.....	جنگ
32.....	نه پتیري
34.....	ناکامي مه گڼه لوي غم
36.....	زه او ته
38.....	د زړه قصه
40.....	عشق
43.....	خوب
46.....	تنه يي
47.....	بغاوت
49.....	پاخون
50.....	د هوس باران

52.....	د وصال شپه
54.....	تقدیر
55.....	زما یار
57.....	ته چي راسره بې
59.....	څلورديرش گلان
63.....	يوه شپه
66.....	د نوي کال دوعا
60.....	د پوهني رابلل
70.....	نيمه شپه
72.....	شني سترگي
73.....	وروستی هيله
75.....	خوار ماشوم
77.....	پردی یار
79.....	د اشنا یاد
81.....	د زلفو یاد
83.....	د زړه احساس
84.....	گل ته
85.....	نوې زړه مينه
87.....	د ښکلي مخ ارمان
77.....	جادو
90.....	یار

92.....	زړه چي مين نه وي
94.....	مازديگر
96.....	د ميني باغ
97.....	د گلو موسم
99.....	د سترگو افسون
101.....	په تير پسي ارمان
104.....	مور
105.....	مور ته
108.....	ورور
110.....	دا حل
111.....	نوی پیل
112.....	شنه زمريان
114.....	ترانه
119.....	ملگری
121.....	هيله
123.....	پېغام
125.....	بيا جوړونه
127.....	تگ لاره
129.....	ملگرو
132.....	افغان
135.....	د ژوند کاروان

136.....	د زړه وینا
138.....	د کلی یاد
141.....	د شهیدانو یاد
144.....	بېزاري
146.....	زاره یادونه
148.....	خدایي ښایست
149.....	ابدي عشق
151.....	ساقی ته
153.....	مینه څه ده
155.....	کا کا ته
157.....	کله
160.....	افسوس
162.....	د ژوند پرڅه
164.....	وصیت
166.....	د ښځي مقام ته
168.....	ای صنم
170.....	خور
172.....	اختر
173.....	قلم
174.....	د زړه سوغات
175.....	د بودی تال

176.....	ابدي مزار
177.....	سالگره
179.....	كليزه

خالق ته

ربه ستا شکرگذار یم
منت بارستا د دربار یم
د نیستی څخه دي هست کړم تا مو من یکتا پرست کړم
ستا د لطف چي سزاوار یم
ربه ستا شکرگذار یم
را پیدا دي مسلمان کړم مفتخر دي په ایمان کړم
د حق دین ته وفادار یم
ربه ستا شکرگذار یم
قل هو الله هو احد یې لم یلد ولم یولد یې
وحدانیت ته ستا اقرار یم
ربه ستا شکرگذار یم
ته خالق د جهانونو ته مالک د اسمانونو
ستا د لاري خدمتگار یم
ربه ستا شکرگذار یم
هم شاهد زما د گفتار یې هم واقف زما په کردار یې
ستا د رحم طلبگار یم
ربه ستا شکرگذار یم

زه گناه کرم ته بڅښونکي زه خطا ته لارښوونکي
خواربنده زه گناهکار یم
ربه ستا شکرگذار یم
د دنیا ژوند امتحان دی امتحان د هر انسان دی
ستا کرم ته امېدوار یم
ربه ستا شکرگذار یم
ربه توان د عبادت را د نېکیو هدایت را
په تکل د نېک کردار یم
ربه ستا شکرگذار یم

پټه خوله

پټه خوله په خاموشي کي گويا خوښ يم
د عالم نابینايۍ کي بېنا خوښ يم
ازادي راکړه خالق په بنده گۍ کي
په ازاده بنده گۍ کي رضا خوښ يم
ازاد روح مي د تبعيض طلسم مات کړ
په څلورو کتابونو ملا خوښ يم
سرمایه زما د ژوند زما ايمان دی
د ايمان په دارايۍ کي دارا خوښ يم
که مي څيري د زاړه کميس گريوان دی
د باطن په صفایۍ کي صفا خوښ يم
د دانا و دانايۍ ته تل نادان يم
د نادان و نادانۍ ته دانا خوښ يم
حقيقت مي ورک د بل په لارښوونو
اوس د خپل گمراه زړگي راهنما خوښ يم
نه طبيب، نه مي علاج، نه مي دوا سته
خپله خپل د زړه و درد ته شفا خوښ يم
نه مي اور سته، نه مي کور او نه مي کلی
زه په خپلي پاچاهۍ کي گدا خوښ يم

د ډېوي پر اور طواف زما قسمت دی
زه پتنگ یم د ډېوي په رڼا خوښ یم
په خپل زړه کې مې د مینې باغ ودان کړ
زه هم باغ یم، هم باغوان، هم بورا خوښ یم
سرو گلونو ته نسیم د سپین سهار یم
د خپل بڼ پر سرو گلونو شېدا خوښ یم
بې وفا ته که جفا د ژوند دستور دی
زه دستور ته د وفا باوفا خوښ یم
د دې جل و بل دنیا سره مې څه کار
زه په خپلې تنه‌ایۍ کې تنها خوښ یم
خبر که راز د زړه رسوا پر ټول عالم سو
زه په داسې رسواۍۍ کې رسوا خوښ یم

گوته په غاښ

عظمت ته د جهان گوته په غاښ يم
ستر قدرت ته د سبحان گوته په غاښ يم
بېله بېله، بېله پايه کائنات دي
دې وسعت ته د کپهان گوته په غاښ يم
هر څه درومي، ثابت شی پر نړۍ نه سته
و سرعت ته د زمان گوته په غاښ يم
پر بډاي او غريب وېش که ازلي وي
عدالت ته د اسمان گوته په غاښ يم
يو يې ژاړي، بل يې خوند له ژړا اخلي
انسانيت ته د انسان گوته په غاښ يم
خپل ريښه په تېشه پرې کړي، په ځان وياړي
جهالت ته د افغان گوته په غاښ يم
د يوه ورور لاس د بل پرستوني تاو دی
مهارت ته د شېطان گوته په غاښ يم
برتري خو په تقوا او فضليت وي
صراحت ته د قران گوته په غاښ يم
په باطن کي پادشاه، ظاهر گدا و
کرامت ته د رحمان گوته په غاښ يم

پر کوربه چي ځان په زوره څوک مېلمه کړي
فضوليت ته د مهمان گوته په غاښ يم
د باران څخه ولاړ ناوې ته ناست يم
بدقسمت ته د خپل ځان گوته په غاښ يم
چي فاروق په شعر څه وايي، پټ نه دي
وضاحت ته د زبان گوته په غاښ يم

اشنا

د دریاب د مخ خپه یم د ساحل سره اشنا یم
د شبنم وړوکی څاڅکی د سره گل سره اشنا یم
نه شکوه کړم له اغازه، نه بهرېږم له انجامه
زه د دواړو جهانونو د عادل سره اشنا یم
پر زړه مینه عبادت وي، محبت خدایي نعمت وي
ملا ستا د دوږخونو د باطل سره اشنا یم
یوه حق، یوه کامل ته د سفر بې شمېره لاري
ناکامل په خپل سفر کي د کامل سره اشنا یم
یو ثابت، واحد، جاوېد دی نور څه درومي نه درېږي
پرون نن سي، نن سبا سي زه د تل سره اشنا یم
چي غروريې د ځان شان وي، که سلطان هم وي نادان وي
د عاجز تر خړقي لاندې د عاقل سره اشنا یم
څوک په رنگ، مذهب او ژبي ځان تر نورو اصيل بولي
په چهره د منور کي د جاهل سره اشنا یم
څوک خپه له خپله ځانه، څوک یوازي د ځان خپل وي
زه د خپل د خپلولو د مشکل سره اشنا یم
څوک په خپل کي، په خپل ملک کي تر پردو بدتر پردی وي
زه پردی په پردي ملک کي د هر خپل سره اشنا یم

چاته خپل د باغ گلونه د وچ دښت تېره اغزي سي
زه د خپل دښت په اغزو کي د سنبل سره اشنا يم
چاته پند خپل تېروتنې، چا ژوند تېر په تېروتو کي
زه د تېرو تېرونو د حاصل سره اشنا يم
يو تنها وي په محفل کي، بل پخپله محفل جوړ سي
زه يوازي په خلوت کي د محفل سره اشنا يم
يو د بل په درد دردمن وي، بل د بل په درد شتمن وي
زه فاروق د زړه د درد د هر عامل سره اشنا يم

د زړه خبري

د تيارې پسې راتلونکي سپين سهار وي
د هر ژمي د يخنۍ پسې بهار وي
په هر مرگ پسې ژوندون ابدې راسي
نېک هغه چي د بل ښه ژوند سزاوار وي
لاس نيونکي که د خوار، کونډي يتيم سي
په دي ژوند د بل ژوندون سرمايدار وي
پرمختگ د هغه قوم ناشوني کار دی
چي يې يو مشر تر بل مشر غدار وي
يو ظالم له واکه پريوزي بل حاکم سي
يو حاکم تر بل حاکمه جفاکار وي
لوي خښتن به لمونځ، روژه ورته معاف کړي
نه بخښونکي د مظلوم د زړه ازار وي
څوک به څنگه په رضا جومات ته منځ کړي
چي امام يې د مذهب او دين تجار وي
سپک ځان دروند گڼي د ځان په صفتونو
دروند په پټه خوله په ټولو کي سردار وي
هوسا خپل د راحت ژوند څخه په تنگ سي
ستړی تل و راحت ژوند ته امېدوار وي

حريص مې سي د خپل نفس په غلامۍ کي
جنتي ژوندون نصيب د پرهېزگار وي
څوک د زړه په اخلاص نور قومونه خپل کړي
څوک د خپل قوم او قريب څخه بهزار وي
د پردو تر غلامۍ چي بې مرگ خوښ وي
تل ژوندی د خپل ټاټوبي افتخار وي
ښه دوستان پر سختي ورځي امتحان سي
د يوه دوست سرومال تر بل نثار وي
د مطلب ياران به ډير درباندي ټول سي
ټينگ ياران د لاس د څوگوتو په شمار وي
بي وفا تر خپل مرامه وفادار وي
وفادار د ښې او بدې ورځي يار وي
کامراني او نيکمرغي د هغه چا وي
چي په برخه يې دوعا د مور او پلار وي
د منزل په لور د هر چا خپله لار وي
څوک وي باز د چا مېرې غوندي رفتار وي
ځوان هغه چي د لويديلي بار په شا کړي
نه چي خپله د بل سترې د شا بار وي
هونښيار پند اخلي له خپلو تېروتنو
د ناپوه پر جهالت باندي اصرار وي

د زمان غوښتنې هغه څوک پوره کړي
چې په ژوند کې نوښتونو ته تیار وي

رنگارنگ

د سرو شونډو له خمه ډک جامونه رنگارنگ
پېکونه رنگارنگ او شرابونه رنگارنگ
ملکونه بېگانه راته اشنا د ژوند سفر کره
ښارونه رنگارنگ او هیوادونه رنگارنگ
د هر ځای خپل منظر، خپله ښکلا، خپل طبیعت و
جگ غرونه رنگارنگ او شنه دښتونه رنگارنگ
د هر ځای خپل ساحل، خپله کښتۍ، خپل سمندر و
سیندونه رنگارنگ، د سیند موجونه رنگارنگ
د هر ځای خپل تاریخ، خپل ثقافت، خپل تمدن و
قصورونه رنگارنگ او محلونه رنگارنگ
د هر چا به خپل جشن، خپل اختر، خپلې مېلې وې
سازونه رنگارنگ او محفلونه رنگارنگ
د حسن شاپېرۍ وې په هر ځای کې بې مثاله
خالونه رنگارنگ او سنگارونه رنگارنگ
چهرې وې توري، سپینې، د سنگار ډولونه بېل وه
دودونه رنگارنگ او رواجونه رنگارنگ
د هر چا خپله لاره وه د عشق په جستجو کې
دینونه رنگارنگ او مذهبونه رنگارنگ

د هر ځاي د لېلا او د مجنون نومونه نور وه
نكلونه رنگارنگ او داستانونه رنگارنگ
د زړه د راز اظهار ته د هر چا وه خپله ژبه
شعرونه رنگارنگ او كتابونه رنگارنگ
د زړونو د پېوند اسرار په هر ځاي كي بل شان وه
فكرونه رنگارنگ او نظرونه رنگارنگ
د ميني او وفا نه د هر چا تصور بل و
قولونه رنگارنگ او قسمونه رنگارنگ
صادق زړونه د ميني تل پايښت ته په دوعا وه
نفلونه رنگارنگ ، عبادتونه رنگارنگ
د عشق په گلستان كي زړه بلبل هزارداستان و
بناخونه رنگارنگ او سره گلونه رنگارنگ
پر زړه باندي د ميني د هوس توفان خپاند و
خيالونه رنگارنگ او هوسونه رنگارنگ
سرحد د خوب و خيال او حقيقت راڅخه ورک و
خوبونه رنگارنگ، واقعيتونه رنگارنگ
خوږې شپې د وصال وې که سپوږمۍ که ترورېمۍ وه
خوندونه رنگارنگ او لذتونه رنگارنگ
په هر نظر د ميني كي ښکاره وه پټ رازونه
سوالونه رنگارنگ او جوابونه رنگارنگ

د يار په تودې غېږې کې رښتيني جنت پروت و
عشقونه رنگارنگ او وصالونه رنگارنگ
د عشق د بستر لوبي کله هسي، کله داسي
نازونه رنگارنگ، د عشق رازونه رنگارنگ
ما وليده نړۍ د تنوع پر پښو ولاړه
شکلونه رنگارنگ او سیرتونه رنگارنگ
د رنگارنگ گلونو څخه ښکلی گلشن جوړ و
باغونه رنگارنگ او چمنونه رنگارنگ
په رنگارنگ نړۍ کې یورنګي وه بېله رنگه
رنگونه رنگارنگ د رنگ رمزونه رنگارنگ
د مینې درس مې زده کړ د دنیا له تنوع نه
صنفونه رنگارنگ، د ژوند درسونه رنگارنگ
د ژوند پر خاطرو باندي بنا دي نوي هیلې
یادونه رنگارنگ او امېدونه رنگارنگ
د تېر ژوند پر کلونو زه فاروق پښېمانه نه يم
وختونه رنگارنگ، د ژوند کلونه رنگارنگ

کله هېر کله په یاد

د هجران د اور داغونه کله هېر کله په یاد
د دردمن زړه فریادونه کله هېر کله په یاد
کله یاد کړم زموږ کلی، زموږ لوبي په کوڅه کې
د کوڅې خاوري، بادونه کله هېر کله په یاد
په ارمان، ارمان را یاد سي پټ، پټاني په باغوکي
په انگورو بار تاگونه کله هېر کله په یاد
کله یاد د اختر شپه کړم، شپه اوږده ناست ترسهاره
په نکروزو سره لاسونه کله هېر کله په یاد
زړه بې صبره منتظر و د اختر مبارکۍ ته
و یو بل ته سوغاتونه کله هېر کله په یاد
د خپل زړه ټکان مي اورېد د خبرو توان به نه و
ستا د سترگو پېغامونه کله هېر کله په یاد
کله بیا پر زړه پسرلی سي را په یاد د غرو لمني
شنه دښتونه، اوچت غرونه کله هېر کله په یاد
د نوروز مېله په یاد کړم، د شېو بوي را په زړه سي
د پتروکو ژړ گلونه کله هېر کله په یاد
کله ناست يم تصور کي ستا پر څنگ د سیند پر غاړه
د دریاب خپې موجونه کله هېر کله په یاد

کله زړه سوځي په اور کي کله پټ تر اېرو لاندي
ستا د شوخ نظر نازونه کله هېر کله په یاد
کله غوږ کي زمزمه سي ستا خوږې، خوږې خبري
د تل پاته عشق قولونه کله هېر کله په یاد
کله غرق سمه په خیال کي ستا د زلفو بوي په یاد کړم
ستا د مخ رنگین خالونه کله هېر کله په یاد
کله لمس پر خپل بدن کړم ستا د سرو شونډو ځایونه
د وصال د شپې یادونه کله هېر کله په یاد
کله بیا په خیال کي وینم ستا په غېږ کي خمار پروت یم
ستا پر سپین مړوند خوبونه کله هېر کله په یاد
کله ځان ته په ژړا سم تن مي دلته، روح مي هلته
ليري تللي کاروانونه کله هېر کله په یاد
عمر درومي نه درېږي شپې او ورځي په تلوار ځي
د زړه هیلې، ارمانونه کله هېر کله په یاد
یوه ورځ جدایی راغله رڼا ورځ پر موږ تیاره سوه
ستا د اوښکو بارانونه کله هېر کله په یاد
د تقدیر لوبي برباد کړه زموږ مینه، زموږ مېنه
قوم، قریب، خویندي او وروڼه کله هېر کله په یاد
د زمان په غبار پټي د ژوندون لوړي، ژوري
ورځي، شپې، میاشتي، کلونه کله هېر کله په یاد

هرڅه تېر بېرته ياد يږي، چي په ياد دي نه هېر يږي
پټ پر زړه پراته رازونه کله هېر کله په ياد
لږ وييلي ډير څه پاته، د زړه حال چاته بيان کړم
د زخمي زړه پرهارونه کله هېر کله په ياد
د پاک رب نه د زړه هيله يو ځل بيا زموږ ديدن دی
شپه او ورځ عبادتونه کله هېر کله په ياد

افغان ته خطاب

چي د قوم په ننگ را پاڅيد خوشحال خان شو
ننگيالي د زماني شو ستر افغان شو
په يوه لاس کي قلم په بل کي توره
د جگړې او پوهي دواړو قهرمان شو
اکبر خان، مسجدي خان که ايوب خان و
شهامت يې د ملت نوم او نښان شو
چي يې عزم د وطن د ازادۍ کړ
نو د شرق د اسمان ستوري شاه امان شو
که چا درک نه کړ په خپله زمانه کي
امانيه دوران مو وياړ د هر زمان شو
په عدم تشدد يې دښمن مات کړ
د افغان ملت بابا فخر افغان شو
تل په ياد ژوندي خدایي خدمتگاران دي
سپېڅلتوب ته يې جمله جهان حېران شو
چي افغان ولس يو موټی متحد و
تل پيروز و نوم يې لوړ پرتول جهان شو
د هر غره دره يې پټه خزانه وه
د غره هروج يې لعل د بدخشان شو

که هر څو وایم چي څوک وم گټه نه کړي
تېر وخت نشته نن حاکم نوی دوران شو
که پخوا مي گران وطن جنت نښان و
نن زما د افسانو وطن وېران شو
که مو هر ښار د ښارونو ناوکې وه
شینکۍ باغ مو نن په څېر د بیابان شو
چي یې یو د بل پرسر تومبل مېخونه
بېرحمي ته یې چېرې هر مسلمان شو
چي و ځانته خدمتگار د خلکو وایي
شو غلام او د پردیو په فرمان شو
که تاجیک، ازبک، پښتون که هزاره و
د نړۍ په هر یو گوټ کي سرگردان شو
مېلمانه چي یې خپل کورته رابلل تل
اوس مجبوره د پردي کورو مهمان شو
پر افغان داسي حال هیڅ نه و راغلی
چي اسیر د ناپوهانو د زندان شو
د پردیو په خدمت ملي اتل شو
اتل نه شو خو ملگری د شېطان شو
د اسلام په نوم یې نوم د اسلام بد کړ
جنگ سالار شو لوي دښمن د هرانسان شو

که رهبر مو د هر حزب، د هر گروپ و
و ملت ته د خیانت په لار روان شو
د افغان ملت په وینو کې لاهو شو
د هیواد ویجاړول یې د ځان شان شو
د قومیت په نوم یې ټوله قوم برباد کړ
کور ویجاړ، مکتب خراب، سړک یې وړان شو
د افغان زویه راپاڅه نور بېدار شه
ته شوي پاته درنه لیري ټول کاروان شو
په هیڅ شي کې د هیچا نه څه کم نه یې
نودي ولي لاس د خپل ورور په گریوان شو
سوي چیغې د یتیم او کونډې واوره
نور نو صبر او تحمل ودوي ته گران شو
چي لا هم ته د نفاق پر لاره درومي
مخ دي تور شو تولعنت دي پر خپل ځان شو

انسان ته

هسي چي راغلي هسي ځي له دي جهان
خبر سه له خپل ځانه

افسوس چي نه پوهيږي

خداي چي خاوند د بحروبړ کړي
ته يې اگاه په خبروشر کړي
ځان درنه ورک سو ستا غرور سو تر اسمانه
خبر سه له خپل ځانه

افسوس چي نه پوهيږي

خداي ته د انس خڅه پېدا کړي
اشرف مخلوق يې د دنيا کړي
اوس د انسان دښمن سوې اي خواره انسانه
خبر سه له خپل ځانه

افسوس چي نه پوهيږي

ورځ چي راتلونکې د قيامت ده
نېکي توبنه د اخرت ده
په سپين کفن کي يې روان له دې مکهانه
خبر سه له خپل ځانه

افسوس چي نه پوهيږي

که لمونځ، روژه دي په ریا وي
ستا عبادت به بې معنا وي
گوره زړه پاک کړه گوندي خدای شي مهربانه
خبر سه له خپل ځانه
افسوس چي نه پوهیږي

په تواضع کي دي شوکت دی
په تکبر کي دي ذلت دی
رحمان دي هر دی اطاعت کړي له شېطان
خبر سه له خپل ځانه
افسوس چي نه پوهیږي

خدایي خدمت خپل رسالت کړه
مینه ، الفت او شفقت کړه
یوڅه خو زده کړه په دي باب له باچا ځانه
خبر سه له خپل ځانه
افسوس چي نه پوهیږي

د زړه د مینې بن گلزار کړه
په سرو گلونو یې سنگار کړه
پام پر بلبل کوه د زړه د باغ باغوانه
خبر سه له خپل ځانه
افسوس چي نه پوهیږي

که د ماشوم پر خوله خدا وي
که د یتیم پر زړه دوعا وي
هله نو وایه چي راضي یم له وجدانه
خبر سه له خپل ځانه
افسوس چي نه پوهیږي

عبث ژوندون دی چي تېرېږي
د سپین ږیرتوب وار رارسیري
په سپین ږیرتوب کي تل پر زړه وي سل ارمانه
خبر سه له خپل ځانه
افسوس چي نه پوهیږي

زه فاروق لار د حقیقت لټوم
رښتینی راز د انسانیت لټوم
پاته پر زړه لرم دا هیله جاویدانه
خبر سه له خپل ځانه
افسوس چي نه پوهیږي

جنگ

شپه او ورځ د خپل نصیب سره په جنگ یم
د اغیار او د قریب سره په جنگ یم
چي دروغ راته رښتیا، رښتیا دروغ سوه
د رښتیا او د فریب سره په جنگ یم
د ډیوي بله لمبه، د گل اغزی سوم
د پتنگ او عندلیب سره په جنگ یم
چي صادق د خدای پر لاره روان نه دي
د هلال او د صلیب سره په جنگ یم
چي د حق په باب څه نه اورم مسجد کي
د ملا او د خطیب سره په جنگ یم
د فقیر او د امیر دوستي چي نه نسته
د دارا او د غریب سره په جنگ یم
له برخلیکه که څوک شاه او څوک گدا وي
د ازل د دې تصویب سره په جنگ یم
هم د پلار، نیکه رواج راته پردی سو
هم د نورو د تهذیب سره په جنگ یم
چي ناپوه مو هوښیارانو ته لارښود دی
د جاهل او د ادیب سره په جنگ یم

د ناروغ او روغتياپوه توپير چي نه وي
د بيمار او د طبيب سره په جنگ يم
نه پوهېږم چي څه رد او څه قبول کړم
د تائيد او د تکذيب سره په جنگ يم
نتيجه د وړاندي تگ مې پر شاتگ سوه
د ماضي او عنقریب سره په جنگ يم
بې نظمي او گډوډي چي مو قانون وي
د زمان د دي ترتيب سره په جنگ يم
پېغام وړونکی چي مې سيال سو په یاری کي
د رویبار او د رقيب سره په جنگ يم
چي تر ما ځان وفادار گڼي په عشق کي
د مين زړه د حبيب سره په جنگ يم

نه پټيږي

په شپه کي د سپوږمۍ د مخ ځلا کله پټيږي
په توره تياره رنگ د سپين سبا کله پټيږي
مجنون ته په هرڅه کي د لېلا بنايست انځوروي
په تور نقاب کي حسن د لېلا کله پټيږي
د حق پر لاره تلونکي د تهمت نه څه بيرېږي
په توره خټه ژر رنگ د طلا کله پټيږي
هرڅو په مهارت رښتيا ته ورته دروغ وايي
په څو خوږو دروغو کي رښتيا کله پټيږي
هندو که مسلمان دی خو په خټه يو ادم دی
په تور او سپين کي نسل د حوا کله پټيږي
تر څو به جهالت خپل پټوې په ځان ستايني
د ځان په تعريف عېب د خود نما کله پټيږي
پر خوله يې عبادت پر زړه پراته وي شوم نيتونه
په سپينو کالو تور مخ د ملا کله پټيږي
پر فکر او بيان يې راتاوکړی پنډه زنځير دی
په پري ژبه د زړه د درد وينا کله پټيږي
هرڅو که هسک او پلن کړي د خرڅي پله ديوالونه
زندان کي د بندي د زړه ندا کله پټيږي

پرسر په ميخ تومبلو به د حق پاڅون مات نه سي
په زور د يزید ريغ د کربلا کله پتيري
که ناست يم پټه خوله، گوته په غاښ ستا جهالت ته
په پټه خوله د زړه پرسر غوغا کله پتيري
د سر په پرېکولو به مي سترې سي جلاده
په مرگ کي بيا ژوندون د مسيحا کله پتيري

ناکامي مه گنه لوي غم

بي وفايي د عشق په لاره کي ستم مه گنه
په مين توب کي ناکامي زړه ته لوي غم مه گنه
په پردۍ مرستي کي غرض وي پام چي زړه ښه نه کړي
که نوش دارو هم وي نو زړه ته يي مرهم مه گنه
هغه چي زار، زار پر منبر د خداي په ياد ژړا کړي
قلابي اوښکي يې رښتيا د سترگو نم مه گنه
چي يې د زړه ښکلا د مخ تر ښايست ډيره نه وي
که وي پري د افسانو هغه صنم مه گنه
که د نړۍ د وېش ټول واک يوځل په لاس کي درسي
تر گاونډي خپل ځان هيڅکله مقدم مه گنه
سردار هغه وي چي پر زړه د خپل ولس حاکم وي
جاهل، ناپوه جنگ سالار هيڅکله رستم مه گنه
قسم خوړلی مشر هيڅ کله رښتيا نه وايي
لاس ايښودل يې په قران باندې قسم مه گنه
که مو زخمي ولس لا توان د بيا پاڅون نه لري
له مجبوريتنه چي چوپتيا وي هغه زغم مه گنه
چي په اختر د مسلمان بچۍ په دار خړوي
دا د شېطان زوي دی اولاد يې د ادم مه گنه

که د خپل زړه احساس په شعر بیانولی نه شي
دا د فاروق د زړه احساس کله مبهم مه ګڼه

زه او ته

تا د سکون او خاموشي سپېره فضا غوره کړه
ما د دې ژوند د توفانو مسته دنيا غوره کړه
په خوله بڼه وايي خو پر زړه دي شوم نيتونه پراته
ما د ظاهر او د باطن دنيا صفا غوره کړه
ته د منبر نه کړي تل وعظ د خرافاتو په باب
ما د رښتيني اسلاميت په باب وينا غوره کړه
و ماته ولي نصيحت د خبر او شر کوي ته
ما په خپل خبرو شر کي محض د خداي رضا غوره کړه
تا که د بېم په شان پېغام د توري شپي راوړي
ما د لمر خړک وړانگه ځلانده د سبا غوره کړه
تا که آزار د زخمي زړونو خپل وياړ گڼلي
ما د دې سوو زخمي زړونو تمنا غوره کړه
ستا که دوستي د هر ظالم او ستمگر سره ده
ما اشنايي د هر مظلوم او بېنوا غوره کړه
ته که دکبر د اسمان څخه مسکين ته گوري
ما د ژوند موخه لاس نيونه د گدا غوره کړه
ته که شېطان يې جهالت او تاريخي خپروي
زه يم ډېره خپل شاوخوا ته مي رڼا غوره کړه

ته غاښ چيچي کړي د دوښخ د عذابو له ډاره
ما په دي ژوند کي د فردوس جنت خدا غوره کړه
ته که شراب نه خوري د وينو چنبل خوند درکوي
ما د جهاد لاره پر ضد د دي بلا غوره کړه
هره شېبه که ته ښېرا د يتيمانو اوري
ما د بېوزله هر يتيم د زړه دوعا غوره کړه
تا و مکې معظمې ته درناوي ونه کړه
ما خپله لاره د مسجد ستا نه جدا غوره کړه
يو ځل د غرب بل ځل د شرق و خواته سربنوروي
ما د دا خپل ثابت نظر سره وفا غوره کړه
ته د وحشت په زور د ژبي د چپ تيا هڅه کړي
زه شوم شاعر نوې شېبه مي د غوغا غور کړه
مه اوسه هيڅکله زما د مايوسي په هيله
ما د شکست نه پس دا لاره يو ځل بيا غوره کړه

د زړه قصه

نن غواړم درته واوروم د زړه یو حکایت
بیان درته قصه کړمه د زړه د محبت
چي نه مې وې لیدلي دغه ستا خماري سترګي
و ما ته وه پردي د زړه صفا او صمیمیت
د زړه پر مین توب باندي زه تل وم بې باوره
تر څو چي مې نصیب شو د مین زړه اسارت
یو ځوان وم بې خبره د رقیب له نېرنگونو
ستا عشق و ما ته ونبودل اصول د رقابت
زه غرق وم د غرور او تکبر یوې نړۍ کي
دا ستا مینه یو درس شو د تقوا او فضیلت
چي لمس مې په لومړي ځل دغه ستا لطیف بدن کړ
ما درک کړ هغه وخت د گل د پانې لطافت
چي پورته مې لومړی ځل د وصال د لذت جام کړ
بیهوبنه کړم دا ستا د گل بدن مقاربت
پر زړه مې محبت او عبادت دواړه یو شان سوه
ستا عشق راته ښکاره کړله اسرار د عبادت
پټ ستا په شرابي سترګو کي راز د نوي ژوند و
د مینې ډک نظر دي و سوغات د سعادت

که مخکه که اسمان دی ماته ډک د مینې بنکاري
زما نوی نړۍ لید دی ستا د مینې برکت
مین زړه نه مړېږي ستا د حسن ننداره کړي
چې خدای درته درکړی د سپوږمۍ په شان صورت
و زړه ته به نږدې نه شي که وي د جنت حوره
چې ماته شي رایاد ستا د خوږو شونډو لذت
ژوندی به راوړلې شم د لحد د سپین کفن نه
که ووينمه ستا د بنکلو سترگو اشارت
نصیب سره جدا کړو، جدایي مو ازلي وه
زه بیا هم یم ممنون ستا د وفا او شفقت
شکوه مه بوله هیڅکله د زړه دا خو خبري
که څه هم تل سوځېږمه په اور د فراق
ارمان مې نه دي خپل د ژوندانه دا تېر کلونه
ما ځکلي سرې پیالې دي د رښتیني رفاقت

عشق

چي ستوری وي نو ځاي مې پر اسمان منلی دی
چي گل وي نو منزل مې گلستان منلی دی

چي راځي په ناز، ناز په نیم کتو د عشق بلنه
پر سترگو مې هر ناز د خپل جانان منلی دی

چي سري شونډي راپوري او د زړه په شوق مې ښکل کړي
پر زړه مې بل د سره اور یو توفان منلی دی

د حسن شاپېری چي د تعظیم سر ورته ټیټ کړي
ما خپل ښکلی نگار د زړه سلطان منلی دی

په هر ځل بیا دیدن چي د وصال تنده ډېرېږي
وچ حلق ته مې سراب د لوي بیابان منلی دی

چي رب راته رښتیا کړه د وصال خواږه خوبونه
پر زړه مې عبادت د پاک سبحان منلی دی

چي خدای ورته بڅښلي هم ښکلا او هم وفا ده
تر داسي ښکلي یار مې سر قربان منلی دی

ډېوه چي مي د ژوند و تورو شپو ته سوه روښانه
پر ځان مي د خواږه جانان احسان منلی دی

په لوبو د وصال کي چي هرڅه راڅخه هېر شي
مين زړه مي د ميني هر فرمان منلی دی

په وينه او په خوب کي چي يې خيال راسره مل وي
تنها خوښ يم ما ترک د ټول جهان منلی دی

هر څو که نور جهان ته زما مينه لېونتوب وي
جنون د محبت مي د ځان شان منلی دی

له عشقه ناخبره که مي هر څو ملامت کړي
په عشق کي ما هر جبر د زمان منلی دی

که څوک راته د عشق د سود او زيان په باب څه وايي
د عشق په دې سودا کي ما تاوان منلی دی

نصیب چي له ازله زما په برخه محبت کړ
رښتینی عشق ما جز د خپل ايمان منلی دی

اشرف المخلوقات چي خداي انسان دی غوره کړی
د زړه د ميني وړ مي هر انسان منلی دی

د عشق د سوز بيان ته چي يې تل گوته په غاښ يم
لارښود د دي هنر مي ستر رحمان منلی دی

زاهد، شيخ او ملا که مي په ژبه نه پوهيږي
مومن زړه مي په مينه پاک قران منلی دی

د ميني په درياب کي چي ساحل وينم له ورايه
توفان مي پر کښتۍ خپل راروان منلی دی

ازاد چي يم د قوم، رنگ او مذهب له زنځيرونو
د ميني يو لوي کور مي کهکشان منلی دی

چيني ته رسي هغه چي پر ضد د جريان لامبي
ما هم ستونزمن سفر د خپل کاروان منلی دی

خوب

دا د سپين بدن لذت دی چي پر زړه مي هنگامه ده
د سرو شونډو حرارت دی چي پر زړه مي سره لمبه ده

غېږ په غېږ غاړه په غاړه
زموږ قصي دي تر سهاره
په قصو يې نه مړېږيم چي د عشق قصه خوږه ده
د سرو شونډو حرارت دی چي پر زړه مي سره لمبه ده

دا زموږ د جنت شپي دي
تر سبا پوري ميلي دي
هر ارمان د زړه پوره دی چي په غېږ کي مي پرته ده
د سرو شونډو حرارت دی چي پر زړه مي سره لمبه ده

بنکلی مخ يې بل خراغ دی
د جنت د گلو باغ دی
نن مي زړه د عشق بستر دی چي لېلا پکښي بيده ده
د سرو شونډو حرارت دی چي پر زړه مي سره لمبه ده

دوه مین زړونه ریږي
یو و بل ته هوسپري
آوازه د نېکمرغۍ مو پر اسمان باندې خپره ده
د سرو شونډو حرارت دی چي پر زړه مي سره لمبه ده

د مستۍ اوږدې شېبې دي
دا شېبې خومره خوږې دي
سره غوټۍ د سرو گلانو د شبنم په نم لنده ده
د سرو شونډو حرارت دی چي پر زړه مي سره لمبه ده

ناز د سترگو یې جارېږم
په کتو یې نه مړېږم
په کتو، کتو کي غرق سوم د توفان یوه خپه ده
د سرو شونډو حرارت دی چي پر زړه مي سره لمبه ده

د سپوږمۍ د مخ رڼا ده
بېله سازه مو نڅا ده
د آسمان د کنارو نه کښته سوي فرشته ده
د سرو شونډو حرارت دی چي پر زړه مي سره لمبه ده

افسانه د اسمانو ده
آوازه د زمانو ده
د شرابو له جنت نه د نشې ډکه پیاله ده
د سرو شونډو حرارت دی چي پر زړه مي سره لمبه ده

پټه خوله وايي بیا راسه
د وصال د کټ د پاسه
دغه لنډ شعر بس نه دی د فاروق قصه اوږده ده
د سرو شونډو حرارت دی چي پر زړه مي سره لمبه ده

تنهائي

محفل کي د دوستانو يم خو بيا هم زه تنهائيم
پر څنگ مې بنکلي ناسته زه د بل په تمنا يم
په سترگو اشاري کړي او په خوله څه راته وايي
زه ډوب خپلو فکرو کي د بل مخ په تماشا يم
شراب په پېمانو خورم ولي بيا هم زه خمار يم
نشه ده رانه ورکه په کوم درد چې مبتلا يم
و کوم خواته روان يم، چېرته ځمکه نه پوهېږم
زه گرځم په چمن کي که روان زه پر بېديا يم
کلونه د ځوانۍ درومي په وړاندي بېله ځنډه
زه اوس هم د تېر ژوند د خاطرو سره لگيا يم
فقير يم که امير يم ماته هرڅه اوس يوشان دي
د شان او د شهرت سره زه بيا هم تل گدا يم
نن رسم د زمان که بدلول دي د يارانو
زه خپل د ثابت يار څخه غوښتونکي د وفا يم
په باغ کي د بڼايست که غوړيدلي ډير گلان دي
زه يو گل بويومه، يوي ميني ته پيدا يم
نه ډار د سره دوږخ او نه بيا هيله د جنت شته
زه خپل دوږخي ژوند کي د جنت سره اشنا يم
دوستان چي مي خلوت ژوند ته دشورراوستل غواړي
و داسي ښو دوستانو ته خوتل زه په دوعا يم

بغاوت

په څنگ کي مي خالي پرته د ميو پېمانه ده
دا هم زما تور بخت دی چي ترلې مېخانه ده

غونښتل مي چي خالي کړم بې حساب به ډک جامونه
نېشې کي به ځان غرق کړم او د ځان سره غمونه
افسوس چي زما نه ورکه د ژوندون هره نېشه ده
دا هم زما تور بخت دی چي ترلې مېخانه ده

اي ژونده، اي تقديره نور نو څه راڅخه غواړي
توتي، توتي زخمي روح مي بيا کوم دورځ ته بيايي
په فکر کي دي جوړه نن بيا کومه بهانه ده
دا هم زما تور بخت دی چي ترلې مېخانه ده

برخليک سوغات راکړی نن د زهرو ډک يو جام دی
دا جبر د زمان دی چي زما په ضد مدام دی
افسوس چي بې تاثيره نن د زهرو دا پياله ده
دا هم زما تور بخت دی چي ترلې مېخانه ده

څوک وايي چي له ښو او بدو جوړه دا دنيا ده
په شپي پسې سهار او په تيارې پسې رڼا ده
يوازي زما ژوند د بدمرغيو سلسله ده
دا هم زما تور بخت دی چي ترلې مېخانه ده

دا عزم دی چي وبه کړم اعلان د جنگ اسمان ته
اسمان ته، و خپل ځان ته او پاته ټول جهان ته
پر زړه مي پاريدلې د بلوا ستره خپه ده
دا هم زما تور بخت دی چي ترلې مېخانه ده

دا ستا د غرور قصر به د زړه په آه خراب کړم
و ظلم ته ستا تنده به په اوښکو خپل سپراب کړم
تر څو چي مي پر زړه ستا د جفا لمبه تازه ده
دا هم زما تور بخت دی چي ترلې مېخانه ده

فاروق ملامت نه کړئ که هر څو ډېر شکايت کړي
د خپل دوږځي ژوند په هکله هر ځل حکايت کړي
د ژوند هره شېبه يې د غمونو افسانه ده
دا هم زما تور بخت دی چي ترلې مېخانه ده

پاخون

خپل روژه به په وصال د گلبدن ماتوم
وروستی ځل به توبه پر زکندن ماتوم
ما جانان د چمن سېل ته بللی دی نن
بنکلي يار ته به غنچه د نسترن ماتوم
د اغزو پر ځاي د ميني سره گلان لويوم
دېوالونه به پر خوا د شنه چمن ماتوم
که د يار د حسن باغ ته ور دننه شوم بيا
پر بلبل به بنديزونه د گلشن ماتوم
د جنت د ميو جام که مي و څنگ ته وي پروت
زه به تنده د خپل يار په بيا ديدن ماتوم
مسافر په بل هيواد کي ستا په هيله يم تل
پر خپل پښو به پند زنجير د بل وطن ماتوم
راژوندی به کړم د ميني او وفا زور رواج
په زاړه رواج به نوی تمدن ماتوم
زه فاروق به د سکون پر ضد پاخون هڅوم
په غوغا به خاموشي د سپين کفن ماتوم

د هوس باران

خپل بې خوبه اوږدو شپو لره حساب جوړوم
ستا د ښکلي مخ ستايني ته کتاب جوړوم
يو باران د هوسونو مي پر زړه اوري بيا
نم، نم خاڅکي يې پر زړه باندي درياب جوړوم
مين زړه ته مي سالم فکر لارښود نه دې نور
ددي زړه نه پر سره اور باندي کباب جوړوم
پسله ډېره وخته لمانځو بيا کليزه د عشق
دي محفل ته ښې نغمې زه د رباب جوړوم
ستا د ناز پوره کول مي د زړه هيله وه تل
ستا د زهرو د پيالي څخه شراب جوړوم
ستا د پاره به زه راوړم يو ميليون سره گلان
پر سينې به دي اميل د سره گلاب جوړوم
کت د ميني به سنگار کړم په گلونو هر ځل
ستا پر مخ به توري زلفي ډير په تاب جوړوم
خوشبويي د تورو زلفو دي هر گل خپروي
د گل پاڼو کي انځور ستا د شباب جوړوم
خوږې شونډي به دي وار، وار ښکلومه دا ځل
ستا پر شونډو به سور رنگ د ميو ناب جوړوم

د خپل ژوند د تېروتنو درد مې اوس کړ احساس
پسله مرگه نوش دارو چې د سهراب جوړوم
د فاروق پر زړه تازه شوې ستا خوږې خاطرې
نوی شعر د زړي مینې په باب جوړوم

د وصال شپه

چي گل يې د گلاب نو د اغزونه دي جارېږم
د سرو شرابو جام يې د نشو نه دي جارېږم

راځه چي يوه شپه بيا تر سپوږمۍ لاندې سبا کړو
د ميني لار روښانه بيا د ستورو په رڼا کړو
ساقی چي يې شراب او پيمانو نه دي جارېږم
د سرو شرابو جام يې د نشو نه دي جارېږم

په زړه کي د ځنگله تازه وعده بيا د وفا کړو
په نیمه شپه اغاز دا خپل محفل بيا په نڅا کړو
غاثول چي يې د زړه د سرو داغو نه دي جارېږم
د سرو شرابو جام يې د نشو نه دي جارېږم

په دې هيله چي پورته به جامونه د وصال کړم
باران د بنکلولو به نثار ستا تر جمال کړم
وصال ته چي راځي د اوږدو شپو نه دي جارېږم
د سرو شرابو جام يې د نشو نه دي جارېږم

په لوبو کي د ميني چي خپل ځان راڅخه هېر شي
مکان او زمان ورک شي، ټول جهان راڅخه هېر شي
چي سور اوړيې د ميني نو لمبو نه دي جارېږم
د سرو شرابو جام يې د نشو نه دي جارېږم

د ناز او د حيا نه دي مخ سور لکه انار شي
د ميني وږمه راشي او پر زړه باندي بهار شي
د زړه د هېجان او رپېدو نه دي جارېږم
د سرو شرابو جام يې د نشو نه دي جارېږم

په خيال کي راسره يې که زه وينم او که بیده یم
ستا زلفي بویومه چي پروت ستا پر ځنگانه یم
د ميني د بستر د هوسو نه دي جارېږم
د سرو شرابو جام يې د نشو نه دي جارېږم

تحفه چي درته رب دا ټول بنایست د دې جهان کړ
دا ستا د ميني اوړيې زما پر زړه هم جاویدان کړ
فاروق وايي د ميني د قصو نه دي جارېږم
د سرو شرابو جام يې د نشو نه دي جارېږم

تقدير

چي جانان رانه خفه دی خپل تقصير لټوم
پخلايني ته د يار نوی تدبير لټوم
خماري سترگي د يار په خوب او خيال کي لرم
پر خپل زړه يې تل د نازکتو تاثير لټوم
هيله من د معجزې د پېښېدو يمه تل
په هر ښکلي مخ کي اوس د يار تصوير لټوم
ما ليدلی دی د وېري ډک يو خوب برايي
په خپل زړه کي د دي نوي خوب تعبیر لټوم
که د زړه هيلي پوره نه شوي په ژوند کي زما
په هرڅه کي اوس گناه د خپل تقدير لټوم
جدايي او تنهائي کره خدای زما په نصيب
بيهوده ناکامه ژوند ته بل بهير لټوم
ما پيدا نه کره صحيح لاره د ژوند د سفر
تل د ژوند د قافلي نوی مسير لټوم
سرمي ټيټ نه شو هرگز په درنو ستونزو د ژوند
مغرور باز يم لوړي څوکي د پامير لټوم
زه فاروق غواړم و دوست ته د زړه حال ووايم
په دوستانو کي د ځان په شان زهير لټوم

زما يار

بي وفا که وفادار دی یار زما دی
بي گناه که گناه دار دی یار زما دی
بنايسته دی که بدرنگه زما خوښ دی
چي د زړونو طلبگار دی یار زما دی
که د سرو بښتيان يې سپين دي لکه واوره
چي پر زړه يې نوبهار دی یار زما دی
که نوکر د هر غريب او بېنوا دی
چي په نورو کي سردار دی یار زما دی
په ظاهره که ښکاره لکه ملنگ دی
شاهانه چي يې دربار دی یار زما دی
د غريب سره که هر څو خوار وزار دی
چي ناميانو کي نامدار دی یار زما دی
و بدبين ته که په بده سترگه گوري
چي په ياريې اعتبار دی یار زما دی
که ملگري يې د گوتو په شمار دي
چي د دوست د زړه قرار دی یار زما دی

که تل ناست دی په محفل کي د ساقیانو
چي یې زړه پر سره انگار دی یار زما دی
که مسجد ته یې د تلو څه عزم نشته
چي د خدای تر لاري جار دی یار زما دی
که وهي تل د فلک سره ډغري
د الله چي منت بار دی یار زما دی
که شاهین غوندي مغرور پر اسمان گرځي
چي د خلکو خدمتگار دی یار زما دی
چي د وخت و تور بنامار ته تسلیم نه شو
په اختر که سر په دار دی یار زما دی

ته چي راسره يې

ته چي راسره يې د دنيا خبري څه کوم
ژوند يوه شېبه ده د سبا خبري څه کوم
يو نظر د سترگو چي زما په لوري واړوي
غرق يې په کتو شم د دريا خبري څه کوم
ما په عبادت د حقيقت لاره و نه موندل
ځمه مېخانې ته د ملا خبري څه کوم
مينه مو رښتيا ده جدابي او بېلتون نه مني
زه چي مجنون نه يم د لېلا خبري څه کوم
ما ته د قسمت وېشونکي مينه را په برخه کړه
دومره چي بډاي يم د گدا خبري څه کوم
دا د اخلاص مزي دي چي مينه پرې ساتلې ده
يار چي وفادار وي د جفا خبري څه کوم
زه د خپل ژوندون مفهوم د لمر په شان ښکاره وينم
زه چي يم بېنا د نابينا خبري څه کوم
هر څه چي تير شوي په گيلو، په ارمان نه ارزي
ځم چي انتها ته د مبدا خبري څه کوم
هر څوک په هنداره کي دا خپل ظاهر صورت ويني
هر څه چي دروغ وي د رښتيا خبري څه کوم

بل مي پر زړه اور دی په ظاهره که خاموش ښکارم
پټه خوله گویا یم د غوغا خبري څه کوم
زه د ماهرويانو د توصیف نه لاس په سر شومه
ښکلی چي مي يار دی د ښکلا خبري څه کوم
زه په تروپمی کي پټ رازونه د عالم وینم
خوښ یم په تیاره کي د رڼا خبري څه کوم
ما په خپل خلوت کي د دنیا نه ځان بېغمه کړ
یار چي په خدا شي د ژړا خبري څه کوم
زما یوه بلنه ده د میني او دوستۍ په باب
ټوله چي کانه شي د شنوا خبري څه کوم
زه په پښتو شعر د زړه حال بیانول غواړم
یار مي شعر ستایي د بل چا خبري څه کوم
زه فاروق یوازي د خپل یار مینه پر زړه لرم
دا د ژوند معنا ده بي معنا خبري څه کوم

څلورديرش گلان

څه چي ځو اشنا د گران وطن افغانستان په لور
وابه څلو قدم د زړه د ميني د ارمان په لور
بيا به د تاريخ د كتاب پاڼي شاته واړه وو
ځو به شاشرف ته د ايران او د توران په لور
ماته به تياره كړو د لمر څرك د پلوشو په زور
دا به وي بلنه د وروري د هر افغان په لور
وبه تړو ملا د خفه زړونو پخلايني ته
دا پېغام به وليږو د لېري كهكشان په لور
موږ به نوې جوړه كړو د ميني او صفا نړۍ
ستر توفان د ميني به روان كړو د انسان په لور
وايو به د شپي خواږه نكلونه تر سبا پوري
وبه گرځو بيا د درخانۍ او ادم خان په لور
څوك كه لا د ميني او وفا په قدر پوه نه وي
وابي ږوو پام د شيرينو او مومن خان په لور
بيا به گران وطن سيال دنړۍ د ملتونو كړو
ځو به گړندي د پرمختگ د ستر كاروان په لور
دا د گلوبڼ، پكښي څلورديرش رنگارنگ گلان
هر چيري چي يو ځو د وطن جنت نښان په لور

تیت به کړو سرونه د ملالي سربندني ته
خو به کندهار ته د میوند او ایوب خان په لور
یاد به د نامتو شاعر سید عبدالخالق کوو
خو به په ویاړ د احمدشاه او میروېس خان په لور
یو لاس کي به یوم او په بل لاس کي به کتاب واخلو
خو به د هلمند نه د نیمروز او د سیستان په لور
ولاړ به سو فراه ته بیا به تخت د رستم وگورو
خو د ملا عثمان او پیردونبال بابا د شان په لور
پرې به زنخپرونه د پردیو رواجونو کړو
ولاړ به سو جوین ته د زال او نریمان په لور
وبه گورو یو ځل د ښارونو ناوکی هرات
خو د میرداود نه د نامتو کوه غلطان په لور
یو نظر به واچوو تاریخ ته د غوریانو موږ
خو به د بادغیس د تل نامتو چهل دختران په لور
شپه به میلمانه سو د زابل پر غېرتي خلکو
اوږد به کړو سفر د دراوت او د روزگان په لور
یو ځل به غزني ته د سلطان محمود دربار ته خو
خو د فردوسي نه د نامتو ابورېحان په لور
غوږ به د سلام او د استاد دري موزیک ته سو
ولاړ به سو لوگر ته دیلتون او بهایی جان په لور

شنو هسکو درو د الیشنگ او الینگار ته ځو
ځو په مینه، مینه د لغمان او نورستان په لور
سترو مفکرو د ثریا ته به بل ژوند ورکړو
ځو به ننګرهار ته د شرق ستوري شاه امان په لور
موږ به یو د بل د پاره، نه چي یو د بل پر ضد
وبه کړو زیارت ځو به د ستر فخر افغان په لور
ولاړ به درناوي ته د خدایي خدمتګارانو سو
دوي ته به خپل لاس په دوعا جگ کړو د اسمان په لور
وابه ورو نغمې او ترانې د ګران وطن په باب
ځو به په ورو، ورو د اول میر او ملنګ جان په لور
وابه ورو کنړ کي د سید جمال الدین پېغام
ولاړ به سو وردګ ته د غازي محمد جان خان په لور
ځو به پکتیا ته اتڼونه به د سولي کړو
اورو غرنۍ سندرې، ځو د گل زمان په لور
یاد به په سندرو کي د خوست د غرو سرونه کړو
ځو د کاپیسا نه د تخار او د بغلان په لور
بیا به د بنمن تنبتي د واني او میرام شاه څخه
ځو به پکتیکا ته د شرنې د امان په لور
ولاړ به سو مزار ته او زیارت به د روضي کوو
عزم د سفر به وي د بلخ او بدخشان په لور

خو د خوشحالی ورځي به تيري په پروان کي کړو
خو د گل غونډۍ د غوړيدلي ارغوان په لور
تنده د سفر به د سالنگ په اوبو ماته کړو
خو د داي کونډي نه د پنجشير او کوهستان په لور
ښار د غلغلې به راژوندی کړو په خيالونو کي
خو بندامير ته د بودا او د باميان په لور
بيا د قره قل او د قالينو ښکلي ملک ته خو
خو به بزکشی ته د فارياب او د جوزجان په لور
ولاړ به سو کندز ته حماسي به د غېرت واورو
خو به سرپل ته بيا د ښکلي سمنگان په لور
جوړ به کړو اشنا کابل د ميني او ښکلا يو ښار
خو به په ډير شوق د عاشقان او عارفان په لور
واوره د فاروق خبره، بس ده پرديسي اشنا
خو د ښارنو نه د قرغي او پغمان په لور

يوه شپه

چي زړه دي رانه وړی نو یاري راسره وکړه
يوه شپه تر سهاره مېخوري راسره وکړه

تر سپینې سپوږمۍ لاندي به پراته یو خوا په خوا کي
هر څه به زموږ هېر وي یو د بل په تماشا کي
د ناز په مړوکتو مهرباني راسره وکړه
يوه شپه تر سهاره مېخوري راسره وکړه

د یو بل پر ستایني به بنیاد خپله قصه کړو
خوږي نغمي د میني او وفا به زمزمه کړو
د زړه د صمیمیت څخه دوستي راسره وکړه
يوه شپه تر سهاره مېخوري راسره وکړه

هر لور ته په ځنگله کي به د نیمي شپې چوپتیا وي
دوه زړونه به بې صبره د وصال په تمنا وي
تل پاته جاویدانه عاشقي راسره وکړه
يوه شپه تر سهاره مېخوري راسره وکړه

د يو بل ننداره به کړو د ستورو په رڼا کي
يو بل ته به خوله ورکړو په نڅا او په گډا کي
په ناز، نازبنکولو کي سيالي راسره وکړه
يوه شپه تر سهاره مېخوري راسره وکړه

د عشق دغه محفل به مو جاري تر سپين سبا وي
يوه شپه به د ميني د خوبۍ او د خدا وي
يو ځل رسم او رواج د شرابي راسره وکړه
يوه شپه تر سهاره مېخوري راسره وکړه

سهار به سره گلونه ستا وپښو ته زه کتار کړم
ستا زلفي، ستا سينه به په گلونو زه سينگار کړم
پتنگ چي ستا د مخ ځواخوږي راسره وکړه
يوه شپه تر سهاره مېخوري راسره وکړه

زما او ستا په مينه کي به ځاي د جفا نه وي
صادقه مينان به تر موږ نور پر دنيا نه وي
قولونه، قسمونه باوري راسره وکړه
يوه شپه تر سهاره مېخوري راسره وکړه

فاروق خو به تل وکړي ستا د حسن تعريفونه
صفت ته به دي جوړ کړي تل خواږه، خواږه شعرونه
راځه په پښتو ژبه شاعري راسره وکړه
يوه شپه تر سهاره ميخوري راسره وکړه

د نوي کال دوعا

غواړو خوښي او خوشحالي د هر افغان پر جبين
وايو الهي امين

نوي گلونه، نوی کال، نوی بهار غواړو

نوی گلزار غواړو

نېکمرغه کال دي شي د ټولو زخمي زړونو تسکين
وايو الهي امين

د نوي کال سره هيواد ته سرلوړي غواړو

ورکه نېستي غواړو

خدایه قوت راکړي چي ولاړ سو پر دي لاره متين
وايو الهي امين

افغان ولس لره پاک ربه سعادت غواړو

ملي وحدت غواړو

خدایه نصیب مو کړي پر ژوند نوی باور او يقين
وايو الهي امين

د افغان ستوری بیا ځلانده پر اسمان غواړو
کوریې ودان غواړو
خدایه را وویښي پر جگو غرو پرواز د شاهین
وایو الهي امین

له پاکه ربه وطن والو ته عزت غواړو
شان او شوکت غواړو
د وطن والو وېشل نه غواړو پر تور او پر سپین
وایو الهي امین

خدایه د پلار د شفقت لویه دنیا غواړو
د موردو دعا غواړو
د ګراني خور سترګې دي نه ویني خپل وړونه غمګین
وایو الهي امین

ستاله دربار هره ماشوم لره خدا غواړو
رنگین سبا غواړو
اوبښکي دي نه راځي پر مخ د دې معصوم نازنین
وایو الهي امین

نن د مین زړونو پوره ټول ارمانونه غواړو
ورک یې غمونه غواړو
ژوندون یې غواړو د نورو په سرو گلونو رنگین
وايو الهي امين

نیت د خدمت مو وکړ خدایه لوړ همت غواړو
ننگ او غېرت غواړو
د نن په شان مه کړي هیڅکله د فاروق زړه حزين
وايو الهي امين

د پوهنې رابلل

د مړو ژبو نه به بېرته راژوندي شي
که پښتون په پښتو ژبه لوست لیکل کړي
ناپوهی که پښتانه سحر و جادو کړه
پښتو ژبه د دې سحر ماتول کړي
د خوشحال روح به هیڅ وخت خوشحاله نه شي
که ناپوه د ده په توره نازیدل کړي
چې ناپوه په خپل ملت او ولس ویاړي
په خپل جهل د هغوي شرمېدل کړي
خوار افغان ولس به هله سره یو شي
چې وگړي یې پوهنې سره مل کړي
نېکمرغي به د پښتون پر کور مېلمه شي
خپل هیواد ته که د پوهې راوستل کړي
کامراني د خپل ولس چې یې ارمان وي
زړه ژوند ته نوښتونه رابلل کړي
چې یې مینه د افغان وي په سینه کې
په پښتو به د پوهنې خپرول کړي
فاروق شعرلیکي هر څو که شاعر نه دی
په دې ډول درد د زړه اظهارول کړي

نیمه شپه

نیمه شپه ده نم، نم د باران دی
راپه یاد می بیا بښکلی جانان دی
خاموشي ده، خلوت، تنهایی ده
پردی ملک، پردیسی، بېکسي ده
ځکه بل پر زړه اور د هجران دی
راپه یاد می بیا بښکلی جانان دی
پر نړۍ می خپره تاریکي ده
رانه ورکه د ژوند بېکمرغي ده
زما نه هېر هم مکان هم زمان دی
راپه یاد می بیا بښکلی جانان دی
نه اشنا، نه می دوست، نه می یارسته
نه موسکا، نه خندا د دلدارسته
بېله یاره جنت تنگ زندان دی
راپه یاد می بیا بښکلی جانان دی
نسته خواته می بښکلي ځوانان نور
د دوستۍ پر ډېوې پتنگان نور
پاته ژوند می د غم یو داستان دی
راپه یاد می بیا بښکلی جانان دی

زه به څه له اسمانه گيله کړم
هېر به زه د ژوند کومه قصه کړم
په کنگل او بنکو بارمي گړېوان دی
راپه یاد مي بيا بنکلی جانان دی
هم مي پېل د ژوند په ژړا سو
هم مي تگ په ژړا له دنيا سو
ډير په ځنډه مي اجل را روان دی
راپه یاد مي بيا بنکلی جانان دی
دا جهان چي پر ظلم ودان دی
څه باور چي عادل بل جهان دی
زما د ميني د هيلو کور وران دی
راپه یاد مي بيا بنکلی جانان دی

شني سترگي

ستا ښکلي شني سترگي نن خيال د زړو د ښکار لري
تور بانوگان يې زما پر زړه د خنجر وار لري
په مستو سترگو کي دي مست توفان د ميني ښکاري
هره خپه يې د زخمي زړونو قرار لري
ستا خماري سترگو ته مخامخ کتلاي نه شم
هر يو نظر يې سوځيده د سره انگار لري
د ميني ډک نظر دي لطف او نوازش اوروي
يو تود نسيم مړاوو غنچو ته د سهار لري
چي ستا د سترگو د ليندۍ غشي په زړه کي لري
په وينو لژند تل د زړه پر سر پرهار لري
چي ستا د سترگو د ښې نه ښه سوي يو ځل
د خم وخنګ ته ناست خپل ټوله ژوند خمار لري
که هر معصوم زړه کړې بيمار په يو نظر د سترگو
پټ پټ کتل دي بيا علاج د هر بيمار لري
چي شهلا سترگو يې جادو کړم نو تعجب نه کوم
چي بې شماره عاشقان هغه نگار لري
ستا ښکلو شنو سترگو چي رنگ د شنه اسمان اخستی
ژور رازونه يې و زړونو ته بهار لري
پري که ښکلي ده خو سترگي د جانان نه لري
نه يې منم که هر څو گل غوندي رخسار لري

وروستی هیله

مرور یاره نن پخلا راسه
د مرگ بستر ته په دوعا راسه
که مې ناروغه تن علاج نه لري
ناجوړي روح ته مې شفا راسه
نن مې اجل پر دروازه ولاړ دی
ته مې علاج ته مسیحا راسه
بېگانګي دي په کلو اوږده سوه
نن پردې مه اوسه اشنا راسه
زه شکایت ستا د جفا نه کوم
ته هم گیلې پرېږده رضا راسه
تا چي زموږ د مینې راز پټوی
اوس چي مو مینه ده رسوا راسه
زه خو وایم تر اخري سلګیو
د پاکي مینې تمنا راسه
ستا پرسرونه و موسکا بڼه ایسېده
خپړ دی نن هم په خندا راسه
په درناوي د هغو بڼو خاطرو
دومره چي راغلې یوځل بیا راسه

که وروستی دیدن په ژوند ونه سو
په بل ژوندون کي زما پر خوا راسه
چي دي هجران د اور لمبه شوه ماته
اوس مي د مرگ په تماشا راسه
سترگي مي وټړه په خپلو لاسو
د قبر خوا ته په ژړا راسه

خوار ماشوم

ولاړ دی په کوڅه کې معصوم طفل د افغان
غمگین مخ کې یې نقش دي ټول غمونه د جهان
یخني یې لړزوي، دده پښې لوڅي، سر برېښه
د سترگو نه رواني تودي اوبښکي پر گریوان
و مخ ته یې پتنوس د بولاني پروت پر سړک دی
د کور د خرڅ گټل گڼي د خپل زړگي ارمان
ولاړه پر لنده محکمه کېږدي د خوار ماشوم ده
قصرونه جوړوي بل خوا شپږپورکي زورگويان
د خوار ماشوم د پلار په وینورنگ شوه ټوله محکمه
لعنت پر داسي قصر چي پر وینو وي ودان
ظالمو حاکمانو د غریب خونه کره ورانه
پاک رب دي نو پخپله کړي د ظلم کور وېران
گیله زموږ د خلکو ده د سترو هیوادو نه
چي بیا یې پر قدرت کره شرمیدلي رهبران
لا اوس یې هم منگولي دي زموږ په زړو کې ښځي
له درده مو لذت اخلي زاړه قوماندانان
چي روح یې وي ناجوړی، په زړه تور او په تن زوړ شي
نو ځکه د کافر په نوم شهید کړي مسلمان

پخوا مو رابللي که جرگي تل د مشرانو
افسوس چي اوس سبب دي د نفاق زموږ مشران
چي کله هم افغان د پرمختگ په لور قدم ږدي
د دي لاري شي خنډ يو شمير بې دينه ملايان
ستا ځاي کنج د مسجد او ستا توبه بايد بار بار واي
بې غرق په گناهونو بيا هم هيڅ نه بې پښيمان
که گور ته دي هم وړلای نو همدا ثروت دي بس و
د چور د اشتها ثاني دي نشته پر جهان
تپوس د تاریکۍ مو توره شپه نوره تیاره کړه
وژونکي د ملت مو شوه ملي قهرمانان
تیارې پسي تیاره شوه دا به جبر د تقدیر وي
حاکم کړ د ډبري عصر بیا پر موږ زمان

پردي يار

د سپوږمۍ د مخ رڼا ده
که د يار د مخ ښکلا ده
د اسمان د کنارو نه
پلوشه د سپين سبا ده
طلبگار يې په کلو وم
انتظار يې په شپو شپو وم
مهربانه چي مي يار دی
دا زما د زړه دوعا ده
په مذهب که بېگانه ده
په پاکی لکه ښيښه ده
غوره کړي زما زړه ده
ناروا ده که روا ده
سزاواره د صفت ده
زما د زړه د محبت ده
دا که خپله که پردې ده
مېلمنه پر زړه زما ده

بنکلی مخ پت په حجاب دی
که د زلفو تور نقاب دی
پرسپین مخ سایه د زلفو
نن د لیري هوږدا ده
مسافر د پردي ښار سوم
نن پردېس د کوم دیار سوم
اوس همدغه پردې مینه
زما و زړه ته تسلا ده
بېگانه وطن مي خپل سو
خپل وطن پردی د بل سو
په ظاهره که زه خاندنم
په خندا کي مي ژړا ده
که دا ښار د شنو ځنگلو دی
د مېلو او هنګامو دی
د خاپوڅو د هیواد نه
جدایي لویه جزا ده
پردی یار وای خو وطن وای
زموږ وطن بنکلی چمن وای
نن د زړه د حال بیان ته
د فاروق ژبه گويا ده

د اشنا یاد

په غمجن زړه ښکلی مخ د خپل نگار هېروم
نه هېرېږي که هرڅو یې ډېر په زیار هېروم

که تقدیر د خپلي مینې نه جدا کړم نن
مسافر یې پر ښارونو د دنیا کړم نن
په افسوس د فراه رود د سیند کنار هېروم
نه هېرېږي که هرڅو یې ډیر په زیار هېروم

که هرڅو د اوکرائین ښارونه ښکلي دي
په شعرونو او سندرو کي ستایلي دي
د کابل په یاد ښکلا د پردې ښار هېروم
نه هېرېږي که هرڅو یې ډیر په زیار هېروم

که هرڅومره د خارکف نجوني نامداري دي
په ښایست کي بې مثاله حسن داري دي
زه به څنگه ښکلي سترگي د خپل یار هېروم
نه هېرېږي که هرڅو یې ډیر په زیار هېروم

که تياتر، سينما او که پارکونه دي
که دا جگي ودانی، بنکلي کورونه دي
ټول په فکر د خپل باغ د سپين چنار هېروم
نه هېريري که هرڅو يې ډير په زيار هېروم

زه پر زړه باندي د يار خوږې قصې لرم
د خدا او ميني ډکي خاطرې لرم
تش په ياد يې ټول غمونه د روزگار هېروم
نه هېريري که هرڅو يې ډير په زيار هېروم

که مرگ زما په نصيب پرته له ديدنه سي
خپل يار غواړم تر څو روح جدا له تنه سي
په ورو، ورو هيله په ژوند د بيا ديدار هېروم
نه هېريري که هرڅو يې ډير په زيار هېروم

زه فاروق د خپل تقدير سره په جنگ يم
د فلک د ناځوانی خڅه په پتنگ يم
د برخليک خڅه گيلي کرار، کرار هېروم
نه هېريري که هرڅو يې ډير په زيار هېروم

د زلفوياد

د سرو شونډو د اور او د موسکا سره مي ښکل کړه
وږمه سه د پسرلي او د سبا سره مي ښکل کړه

خپه دي ځان نيولی دا خو هسي بهانه ده
که څه هم ملامت نه يم زما نه دي گيله ده
يوځل سه مهربانه او خندا سره مي ښکل کړه
د سرو شونډو د اور او د موسکا سره مي ښکل کړه

د ژوند شپي په تيارې او تنهائي کي تېرومه
خوږې قصې د مينې دي په وار، وار، يادومه
سپوږمۍ د شنه اسمان سه او رڼا سره مي ښکل کړه
د سرو شونډو د اور او د موسکا سره مي ښکل کړه

پر زړه باندي مي تل ستا د وصال هيله پرته ده
احساس د تود بدن دي زما پر زړه د اور لمبه ده
د وصل د هوس او تمنا سره مي ښکل کړه
د سرو شونډو د اور او د موسکا سره مي ښکل کړه

راځه چي يو ځل بيا د وعدې ځای ته سو پر لاره
د سيند څپو ته کښينو لاس تر لاس، غاړه په غاړه
د سيند د ترنم او د نوا سره مې ښکل کړه
د سرو شونډو د اور او د موسکا سره مې ښکل کړه

چي ستا د زلفو بوي راته د باغ هر گل تحفه کړي
پر مخ باندي مې ستا د خپرو زلفو ياد تازه کړي
د زړه د محبت او د صفا سره مې ښکل کړه
د سرو شونډو د اور او د موسکا سره مې ښکل کړه

د مينې ډک نظر دي د شرابو پېمانه ده
د څکلو لېونۍ هيله يې زما پر زړه پرته ده
د مينې د شرابو د مينا سره مې ښکل کړه
د سرو شونډو د اور او د موسکا سره مې ښکل کړه

اي کاشکي د ژوندون خوږې شپې بېرته تکرار شي
يو ځل مې په نصيب بيا ستا د ښکلي مخ ديدار شي
فاروق وايي د سترگو د ښکلا سره مې ښکل کړه
د سرو شونډو د اور او د موسکا سره مې ښکل کړه

د زړه احساس

زما د احساس سره نن خم، خم شرابونه ښايي
سرکښه روح ته مي د زهرو ډک جامونه ښايي
که ستا د زلفو سره سور گل د گلاب ښه ايسي
زما اسارت ته ددې زلفو کمندونه ښايي
چي بيهوده مي عبادت ستا په مسجد کي کوي
زما عبادت لره اوس نوي محرابونه ښايي
ما چي منلې عمر قيد سزا په مينه کي ده
د زولنو سره مي نوي زنځيرونه ښايي
چي ستا د سترگو افسون هر ځل راته نوی ښکاري
ددې افسون سره هر ځل نوي دامونه ښايي
ستا د جفا زاړه دردونه مي نور نه زوروي
د زخمي زړه سره مي نوي پرهاړونه ښايي
که ستا شونډان د مچولو ستر هوس پاروي
زما وچو شونډو ته چاودلي سره داغونه ښايي
ستا د ښکلا سره هر ځل د زړه گتيل ښه وايي
ماته هر ځل د زړه بايلل، نوي غمونه ښايي
ته که په پټو سترگو هر څه د پردو ښه گڼي
زما سره خپل د پښتنو ښکلي دودونه ښايي
تا که تېر هېر کړه، نوی ژوند، نوي ياران لټوي
زما د نصيب سره د ژوند زاړه يادونه ښايي

گل ته

اي د سهار گله خوله دي ډکه د خدا ده
ستا خدا چي گورم زما هېر خپله ژړا ده
ژوند دي دی يوه خوله خنديده خو بيا هم خاندې
ستا خدا مي ژوند ته نوې هېله د سبا ده
بس دی نور به نه کړم شکايت د خپل نصيب څخه
څه چي وي برخليک پر هغه تل زما رضا ده
بيا د نوي پېل ولولي پر زړه ژوندی لرم
ستا د ښکلي مخ نه زما د ژوند تياره رڼا ده
ستا خوشبويي تل په يادوي د يار د زلفو بوي
ستا ليدو ته تېري دي مجنون دی که لېلا ده
ستا پر ښکلي مخ د محبت جهان انځور ښکاري
ستا نه جارېدل د هر بلبل د زړه وېنا ده
نه به شي هېڅ سترې ستا د مينې په اظهار بلبل
خېر که يې مينه پر دا ټول جهان رسوا ده
ستا په لنډو پاڼو کي پروت ناز د سرو شونډانو دی
ستا نوازش تل د هر مين زړه تمنا ده
ته ښکلی سوغات د لوړ قدرت يې عاشقانو ته
ستا په رنگ کي ټوله د ځوانۍ ټوله ښکلا ده
ته چي مين زړونو ته د مينې پېغام وړونکی يې
وايه زما يار ته د فاروق مينه رښتيا ده

نوي زړه مينه

زړه مي ولي د کوگل خڅه روان دی بيا
نن د تيري، زړې ميني په ارمان دی بيا
چي پر زړه مي اور د ميني اوس خاموش و قريب
بلېدونکی مي پر زړه اور دهجران دی بيا
وخت طبيب و پرهارونه يې د زړه رغول
نيم جوړشوی زړه مي ولي خون چکان دی بيا
سترگي وچي سوي، د اوبنکو ذېرمي تشي ورو، ورو
سېل د اوبنکو مي جاري نن پر گربوان دي بيا
آوازه د بياراتلو يې پر هر لور ده خپره
پخلايني ته مي زړه ډير ناتوان دی بيا
که هر ځلي په خپل هوډ کي بريالی نهوم زه
نن د عزم د کلکوالي امتحان دی بيا
چي د سترگو د جادو مقابله نشم کړاي
ما ترک کړی بنار په لور د بيابان دی بيا
ما ويل په زړه کي نشته د دوستۍ څه احساس
نن څه وشوه چي زور يار مي دومره گران دی بيا
په تياره ژوند کي مي څرک د روښنايي شو محسوس
منځ يې ستوری ځلېدونکی پر اسمان دی بيا

پر بنکلا يې د کلونو څه اثر نه دی پروت
نازنین مخ يې نن گل د گلستان دی بیا
زړه مي بيا د عشق د اور سره نن لوبي کوي
ډاډمن زړه مي دوه زړه توب ته خپل حېران دی بيا
ما منلي ده چي زړه ته ډېره گرانه وه تل
نو مي ولي نن زړگی دومره پرېشان دی بيا
شاهين زړه بيا لوړ پرواز لره چمتو وينم نن
خوځيدونکی چي پر خوا د کهکشان دی بيا
که فاروق ويل د عشق څخه توبه ده زما
رښتيا نه وايي عاشق د تل په شان دی بيا

د ښکلي مخ ارمان

دا ستا د ښکلي مخ د بيا ليدو يم هيله من
زموږ د بې سهاره اوږدو شپو يم ارمان جن
دا خوب ستا پر سينه ؤ که بیده وم په جنت کي
چي وينښ شوم نو مي وليد بل جهان بل تمدن
که ژوند مو يو ځل نه وای، ورپسې وای بل ژوندون
په دين به د هندو وای که يقين وای د دیدن
دا تور کميس دي ښيې ټول ښايست د سپين بدن
و گل ته ورکوي ژوند که وي نقش ستا پر لمن
عطرونه د جنت لري بوي ستا د تورو زلفو
د مخ څخه دي رنگ اخلي سنبل او ياسمن
د سرو ميو پيالې لري رنگ ستا د سرو شونډانو
د گل پاڼه تمثيل کړي دغه ستا نازک بدن
روزگار بدلوي هرڅه که حاضر که مستقبل وي
ستا مينه يوشان پاته ده پروڼ و او که نن
پتنګ که په خاموشه خوله قربان کړ ځان له مينې
د زړه د عشق فرياد کړي هر بورا د دې چمن
هرڅو که مي هجران بيايي ورو، ورو د مرګ په لوري
زما مينه ده ژوندې که مي په تن وي سپين کفن

جادو

پتي اشاري مي ستا په سترگو کي ليدلي دي
تا چي په خوږه خولگۍ خندلي دي

وينم شاوخوا دي زړه بايللي حريفان گرځي
سون ته چمتو زړونه پتنگان گرځي
خومره عاشقان دي نن محفل ته رابللي دي
تا چي په خوږه خولگۍ خندلي دي

تېر قولونه څه سوه چي نن بيا نوي وعدې کوي
چا ته قسم خورې چا ته بهانې کوي
هري خوا وعدو دي خومره زړونه زورولي دي
تا چي په خوږه خولگۍ خندلي دي

دا منم چي رنگ د خيالي بنکلو شاپېرو لري
هر چيري شهرت د افسانو لري
بيا دي سره گلان په تورو زلفو کي ټومبلي دي
تا چي په خوږه خولگۍ خندلي دي

غواړي د هر چا، خو په رښتيا د هيچا نه وسې
دوست، خو په دوستۍ کي بېگانه وسې
ډېر معصوم ځوانان دي په لمبو د عشق سيڅلي دي
تا چي په خوږه خولگۍ خندلي دي

پوه يم چي په زړه کي ته ما خپل نوبتي ښکار گڼي
دام ننوتو ته مي تيار گڼي
خداي چي کومي چاري دي دې دام ته سنجولي دي
تا چي په خوږه خولگۍ خندلي دي

ما به جادو نه کړې که بلنه د بستر راکړې
خوله په کرشمو په ډېر هنر راکړې
زما زارۍ که تا په خپلو هيلو کي شمېرلي دي
تا چي په خوږه خولگۍ خندلي دي

زه د خپل نگار نه تل ژوندې پاته ياري غواړم
زړه چي ورکوم د زړه دوستي غواړم
دا مي د زړه نه ستړي کېدونکي هلي ځلي دي
تا چي په خوږه خولگۍ خندلي دي

يار

يار مي د سرو گلو غنچه ده
د محبت خوږه قصه ده
د ښکلو نجونو په ټولگۍ کي
بېله سنگاره ښايسته ده

بېلگه د ميني او وفا ده
توده وږمه د سپين سبا ده
د ښکلو سترگو هر نظريې
ژوند ته روښانه پلوشه ده

خدایي سوغات د اسمانو ده
سپينه سپوږمۍ د نيمو شپو ده
د دې نړۍ په ستر انځور کي
د جنتونو فرشته ده

د جگو ونو په کتار کي
د سرو گلونو په کنار کي
پټ د پرديو له نظره
هر مازديگر زموږ وعده ده

نم، نم باران وي لمرلوېده وي
د طبيعت هرڅه تازه وي
د خوږ وصال د هوس خيال يې
زما پر زړه د اور لمبه ده

شونډي چي خولې ته رانږدې کړي
ورکي مي ټولي اندېښنې کړي
د سرو گلونو په بستر کي
د وصال شپه لنډه شپه ده

پر زړه ژوندې بيا خوشحالي ده
ژوند ته راغلې نېکمرغي ده
د مين زړونو په محفل کي
يار د رباب مسته نغمه ده

د مين هر ديدن خوښي ده
نېشه د ميني ابدې ده
وېره چي دابه خوب او خيال وي
د فاروق زړه ته وسوسه ده

چي زړه مين نه وي

چي زړه مين نه وي لېلا څه کوي
د لېونتوب د ژوند دنيا څه کوي
چي پرزيارت د ملا عثمان ملنگ وي
د پيردونبال بابا دوعا څه کوي
چي د جفا په اور سپېڅلي نه وي
قول د ميني او وفا څه کوي
چي يې د زلفو په دام نه کښېږي
هغه مجنون نه وي صحرا څه کوي
چي د شرابو جام يې څکلي نه وي
د تل نېشې لويه گناه څه کوي
چي يې د شونډو اورلمس کړي نه وي
تازه داغونه د جفا څه کوي
چي نيمه شپه د يار ديدن ته نه ځي
نو د سپوږمۍ د مخ رڼا څه کوي
چي د نرگس پر مخ شبنم نه وينې
هغه د گل د مخ ښکلا څه کوي
چي يې زده کړې د عشق ژبه نه وي
د مين زړونو تمنا څه کوي

چي بي په ژوند کي گل پاللی نه وي
بيا د بلبل د زړه غوغا څه کوي
چي له ازله بي هجران نصيب وي
د خپل برخليک سره دعوا څه کوي
چي فاروق زړه په داسي درد اخته کړ
د بي درمانه درد دوا څه کوي

مازديگر

بيايي د گلونو تاج په سر دی
شپه مو د اختر سره راځي
بنکلي مازديگر سره راځي
کله چي په مينه راته گوري
مينه د دلبر سره راځي
بنکلي مازديگر سره راځي
بيا يې آوازه پر اسمانو ده
شان يې بحرو بر سره راځي
بنکلي مازديگر سره راځي
سره پياله د ميو راته راکړي
خوند يې لب شکر سره راځي
بنکلي مازديگر سره راځي
توره تياره بس، وار د سبا دی
نوی ژوند سهر سره راځي
بنکلي مازديگر سره راځي
سره غوتی د گلو وغوړيږي
حوره د کوثر سره راځي
بنکلي مازديگر سره راځي

بيا يې د پري سنگار په ځان دی
ناز کوي هنر سره راځي
بنکلي مازديگر سره راځي
ستورو او سپوږمۍ ته حاجت نه شته
يار مي نن دلمر سره راځي
بنکلي مازديگر سره راځي
مينه مي جنون زه چي مجنون يم
نن ليلا ابتر سره راځي
بنکلي مازديگر سره راځي
عشق مي پر زړگي توفان د نوح دی
موج يې سمندر سره راځي
بنکلي مازديگر سره راځي
شونډي يې موسکا، سترگي يې ناز کړي
ناز د نازپروړ سره راځي
بنکلي مازديگر سره راځي

د ميني باغ

که باغ د ميني جوړ سو زه بلبل ورته راوړم
گلونه دري، خلور زه د سنبل ورته راوړم
که ووينم کوچۍ اشنا د لويو غرو په منځ کي
يو تور زري کميس زه د کابل ورته راوړم
که يو ځاي سره ولاړ شو د فراه لرغوني ښار ته
ميلې او خوشحالي د باغ پل ورته راوړم
که يار مي پر ياري پښېمانه نشي، وفادار وي
د زړه پرسر سور اوږد ميني بل ورته راوړم
که ووايي راتپت کړه د لړکوه د غرو سرونه
لړکوه څه چي دا زړه د خپل کوگل ورته راوړم
که زما غيږي ته راسي او نڅا مو تر سبا سي
سازونه رنگارنگ د ټول محفل ورته راوړم
که زما پر ځنگانه باندي سرکښېږدي او بیده سي
خواږه، خواږه خوبونه به زه تل ورته راوړم
که ژر، ژر مود دوو مينو زړونو ملاقات وي
يو شعر د فاروق خو به هر ځل ورته راوړم

د گلو موسم

د گلو په موسم کي چي دلدار راسره نه و
گل نه و، بهار نه و چي نگار راسره نه و

د ميني آرزو مي وه برباده، اشنا نه و
د دې دنيا د ژونده وم ناباده، اشنا نه و
د شپې په تروپمي کي وم سهار راسره نه و
گل نه و، بهار نه و چي نگار راسره نه و

وفا مي پېژانده، بي وفايي راته پردی وه
اشنا مي پېژانده، نا اشنایي راته پردی وه
په ژوند د داسي ورځي انتظار راسره نه و
گل نه و، بهار نه و چي نگار راسره نه و

د يار د بې مثاله حسن زه داسي مجذوب وم
د ميني او وصال په هوسونو کي غرق ډوب وم
د يار په يارانه کي چي اغيار راسره نه و
گل نه و، بهار نه و چي نگار راسره نه و

پتنګ چي سوځېده شمع هم سوځېده لمبه شوه
بورا په ژړيدو شو ځکه مړاوي يې غنچه شوه
هرڅه وه خو هيڅ نه وه چي مي يار راسره نه و
گل نه و، بهار نه و چي نگار راسره نه و

د سترگو افسون

زما د مینې جهان د حسن لمر وړی دی
زما نه یې روح و روان په ډېر هنر وړی دی

د اسمان سپینه سپوږمې
زما د خیال ناوکې
د افسانو شاپېرې
خوږو شونډانو یې خوند د نېشکر وړی دی
زما نه یې روح و روان په ډېر هنر وړی دی

زما درد دوا نه لري
چې یار وفا نه لري
د عشق پروا نه لري
د پېغلتوب غرور یې شان د خېبر وړی دی
زما نه یې روح و روان په ډېر هنر وړی دی

اوس به ژړېږم مدام
دا مي د ميني انجام
چي ستا د در شوم غلام
بيايې د زړونو ښکارته باز د سپين غر وړی دی
زما نه يې روح و روان په ډېر هنر وړی دی

د تورو سترگو افسون
کړم آواره او مجنون
ورک مي آرام د ژوندون
په خپل بشر يې عقل د ټول بشر وړی دی
زما نه يې روح و روان په ډېر هنر وړی دی

زلفي په ناز جوړوي
زړه د عاشق نازوي
اور د هوس بلوي
د وصال لوبو ته يې د عشق بستر وړی دی
زما نه يې روح و روان په ډېر هنر وړی دی
فاروق د يار کړي صفت
بيان د زړه محبت
د عشق د راز حکايت
د يار ستايلو ته يې د شعر دفتر وړی دی
زما نه يې روح و روان په ډېر هنر وړی دی

په تېر پسي ارمان

عجب ښکلی دوران و، ځواني وه
هري خواته خندا، خوشحالي وه
درناوي تل د پلار او د مور وه
پاملرنه د ورور پر خپل خور وه
اتحاد، اتفاق، ښکمرغي وه
هري خواته خندا، خوشحالي وه
تل پر ځاي د مشرانو حرمت و
پر کشرانو د دوي شفقت و
يو و بل ته يې مرسته جاري وه
هري خواته خندا، خوشحالي وه
ښځه ننگ او ناموس د افغان وه
شرم نه وه مېرمنه مو شان وه
محبت و، خپلوي وه، دوستي وه
هري خواته خندا، خوشحالي وه
څنگ پر څنگ مو په کار کي ځوانان وه
ښکلي پېغلې که ښکلي زلميان وه
زړونه پاک وه د ژوند ساده گي وه
هري خواته خندا، خوشحالي وه

د تعلیم خاوندان قدرمن وه
سرلوړي او غرور د وطن وه
که هرڅو غریبي وه، خواري وه
هرې خواته خندا، خوشحالي وه
عقیده وه، مسجد و، ملا و
سوله ایزه ژوندون شاوخوا و
د ملا عقیده باوري وه
هرې خواته خندا، خوشحالي وه
د یوه دوست پر بل باندي پام و
و یو بل ته د زړه احترام و
رفاقت، صداقت، خواخوږي وه
هرې خواته خندا، خوشحالي وه
په چهره که څوک تور او که سپین و
فرق یې نه و عزیز نازنین و
میل مستیا وه، موسکا وه، خوبڼي وه
هرې خواته خندا، خوشحالي وه
هر یو ځوان به ډاډه پر خپل ځان و
سر و مال به تر مینې قربان و
خبر که څنګ ته رقیب و، سیالي وه
هرې خواته خندا، خوشحالي وه

د ځوانانو محفل به رنگين و
هر يو ځوان مو په خير د شاهين و
بې شرابو مستي، بيخودي وه
هرې خواته خندا، خوشحالي وه
لوړ تر هرڅه مقام د انسان و
که کافر و که خپل مسلمان و
هره هيله د زړه انساني وه
هرې خواته خندا، خوشحالي وه
يا د اوس نه پرځاي شکايت دی
يا د تېرو ارمان تش عادت دی
يا يو خيال د فاروق زندگي وه
هرې خواته خندا، خوشحالي وه

مور

ستا د الله هو ږغ په غوږو کي هميشه لرم
ستا په قدمو کي موري زه خپله کعبه لرم
شپې، شپې نارامه خوب دي ورک زما له لاسه و
اوس دي خوشحالي کي د خپل ژوند هيله پوره لرم
خومره به په شوق پسله درسو ستا پر خوا راتلم
ستا د تناره د ډوډۍ خوند اوس هم پر خوله لرم
تل را يادومه ستا کيسې، خوږې خبرې مور
ستا د خدمت ټينگه اراده پر زړه پرته لرم
خداي دي مي بيا وړ ستا د لاسو د ښکلولو کړي
خپل د ژوند تيارې ته ستا هر پند بله ډيوه لرم
دابه مي تقدير و چي پردېس د بل وطن يم مور
بس د خپل نصيب خڅه همدا يوه گيله لرم
ډير د ژوند کلونه د ديدن په انتظار تېر سوه
بيا د نه ليدو وېره پر زړه باندي درنه لرم
ستا نه که يم لېرې، ستا دوعا راسره مل وي تل
ستا ناروغه ځان لره نن لويه اندېښنه لرم

مورته

ستا صفت به زه پر کوم کلام بنياد کړم
هر کلام به وي نيمگړی چي ستا نوم ورباندي ياد کړم

ستا د زړه مينه يو بحر، بې اغازه بې انجامه
ستا مقام د لړکو غردی چي اوچت دی تر اسمانه
بل خراغ د خپل ژوندون به ستا وصيت او ستا ارشاد کړم
هر کلام به وي نيمگړی چي ستا نوم ورباندي ياد کړم

موري لاس دي زما پرسرو، ستا ونازته وم محتاجه
ستا د پاک لاس نوازش مي هرگز نه وزي د ياده
زه به تل ستا لارښووني د ژوند کړونو ته نهاد کړم
هر کلام به وي نيمگړی چي ستا نوم ورباندي ياد کړم

موري دامي خيال کي نه وه چي له تانه به جدا شم
ته به نه يې، زه به تل پاته يتيم پر دې دنيا شم
زه به نن په ژړا پورته د خپل خوږ زرگي فرياد کړم
هر کلام به وي نيمگړی چي ستا نوم ورباندي ياد کړم

وروستی شېبې د ژوند کي چي دي پاس پر تندي ښکل کړم
اخي وصيت دي دا و چي ښکي د لاري مل کړم
کاشکي زه په خپل کردار اوس پوره ستا د زړه مراد کړم
هر کلام به وي نیمگړی چي ستا نوم ورباندي ياد کړم

موري ستا و قدمو ته به تل زموږ زړونه پراته وي
جاويدان به ستا پر قبر د غاټول گلونه شنه وي
بېله تانه به اوس څنگه خپل ناکامه جهان ښاد کړم
هر کلام به وي نیمگړی چي ستا نوم ورباندي ياد کړم

موري وې غريب پروره، مظلومان دي نازول تل
فقيران که بډايان وه، تا به يو شان يادول تل
ستا د ميني جهانونه به په ميني خپل اباد کړم
هر کلام به وي نیمگړی چي ستا نوم ورباندي ياد کړم

موري رب ته دي لاس پورته تل و موږ ته په دوعا وې
ته د خپلو اولادونو د ثمر په تمنا وي
ستا د ميني بل خراغ به رهنما د خپل اولاد کړم
هر کلام به وي نیمگړی چي ستا نوم ورباندي ياد کړم

هره ورځ د ښوونځۍ نه زما تلوار د کور پر لور و
خپل کتاب مې درته لوستی بل مې زړه کي شوق و شور و
ما ویل غر د ژوند د ستونزو به چپه لکه فرهاد کړم
هر کلام به وي نیمگړی چي ستا نوم ورباندې یاد کړم

په ژوندون کي که اوس هر څو لوي بری زما په کام شي
وړ د ټولو زموږ دوستانو د عزت او احترام شي
چي ته نه یې هر بری به زه فناه په کام د باد کړم
هر کلام به وي نیمگړی چي ستا نوم ورباندې یاد کړم

موري کاشکي ته ژوندې واي، ستا وړوکی زوي نن ځوان دی
ستا خدمت کولاي نه شم بس پر زړه دا یو ارمان دی
په ژړا، ژړا مې زیار دی چي زړه کلک لکه پولاد کړم
هر کلام به وي نیمگړی چي ستا نوم ورباندې یاد کړم

ورور

مرگ خو حق دی د دنیا خخه رحلت شته
د نېکانو تل ژوندی نوم او عزت شته
د غمونو د دنیا سفر دي لنډ کړ
په نصیب دي د جنت ستر منزلت شته
دلته څوک نه شته چي تا وي ازار کړی
پر هر زړه ژوندی ستا یاد د محبت شته
ټوله ژوند ته د بښېځنو فرشته وې
عاجزی کي دي ثبوت د لوي قوت شته
د ځوانی د عمر گل دي مراوي نه شو
ستا پر قبر د گلونو طراوت شته
د ژوند شپې دي د پاک رب په یاد سبا کړې
هر عمل کي دي نښان د عبادت شته
وملگرو ته کلک غر د ملگرتوب وې
هر بیان کي دي اثر د فضیلت شته
ومشرانو ته مثال د مشرتوب وې
وکشرانو ته دي پند او نصیحت شته
واولاد ته مهربان، سپېڅلی پلار وې
عزیزانو سره یاد ستا د الفت شته

رسالت د ژوند پوره په سرلوړی شو
هر قدم کي دي ټولني ته خدمت شته
ژوند دي څه مرگ دي هم څوک په عذاب نه کړ
د پردي او دوست په خوله کي ستا صفت شته
که د وړونو پر سر ستا سیوری نور نه شته
کورنی سره ستا پانگه د غېرت شته
نه به ژاړو، په ویاړ به دي تل یاد کړو
پر گفتار که د غمونو صراحت شته
اوس بیده شه په خواږه خوب گرانه وروره
موږ ته پاته ستا د لوي زړه شفقت شته
د وداع فرصت ناخاپه مرگ رانه کړ
ستړي مشي ته پر قبر د زړه نیت شته
ناست دربار ته د پاک رب لاس په دوعایو
د زړه صبر ته زموږ سره همت شته

دا ځل

دا ځل به دي سل ځله بارخوگان بنکلوم
بې شمېره به دي بنکلي سره شونډان بنکلوم
که يو ځل بيا تقدير په ژوند لايق ستا د ديدن کړم
په مينه، په هوس به دي چشمان بنکلوم
که بيا سوولاس په لاس، غاړه په غاړه، غېږ په غېږ
په شوق به لاندي باندي سپين گريوان بنکلوم
که بيا مي پر شونډانو کړه احساس ستا خوږه ژبه
ورو، ورو به يې د زړه په هېجان بنکلوم
که بيا خپانده زړه ستا د سيني تودوخه لمس کړه
تکرار به د سيني لعل و مرجان بنکلوم
که بيا تربلي شپي پوري اوږده د وصال شپه سوه
وار، وار پرله پسې به دي ټول ځان بنکلوم
که ټوله شپه د يو بل په کتو نه مريدلو
د زني خدايي خال به دي په شان بنکلوم
که بيا د زړگي راز راته بيان په يو نظر کړي
پر سترگو به دي پاس تور بانوگان بنکلوم
که يو بل ته مو بيا اوږدي کيسي وي ترسهاره
تومبلي پر پيکي به دي گلان بنکلوم
که بيا مي ستا د زلفو په سايه کي خوب نصيب سو
په ناز، ناز به دي تور اوږده زلفان بنکلوم

نوی پېل

نوی پېل دی د مینې که د هیلو انتها ده
ده سپوږمې د خوارلسمې که دیار د مخ ځلا ده
چیرته لیرې په تیاره کي
زه رڼا وینم په شپه کي
دا د نوي ژوند پېغام دی که زما د خیال دنیا ده
ده سپوږمې د خوارلسمې که دیار د مخ ځلا ده

شنه زمريان

چي زما د توري شرنگ و
نه اورنگ او نه فرنگ و
نن چي خيال کړم په پرديو، دامې حال دامې سزاده

تر هغو به پردي بر وي
ناست به پاس زما پرسروي
خو چي زه په خوب بیده یم، دا زما د خوب بهاده

نه دي پاته شنه زمريان نور
ميروېس خان او خوشحال خان نور
توره شپه د جهالت مي و ټولني ته بلا ده

نه احساس د ورورلۍ شته
نه کوم څرک د ازادۍ شته
و مغروره جنگ سالار ته ورورونه هم روا ده

که پوهنه د خپل ځان کړم
خپل مقام به پر اسمان کړم
د پوهني روښني مي لارښوونکې د سبا ده

غواړم گران هیواد ودان شي
بیرغ وړونکی د کاروان شي
د راتلونکي په ویاړ مي د صفت ژبه گويا ده

کاشکي دا هیله رښتیا شي
خوږمن زړه ته مي شفا شي
د پاک رب و لوي دربار ته د فاروق د زړه دوعا ده

ترانه

اي زموږ گران وطنه
د توفانو مېهنه
د توفانو مېهنه
ستا نه سر قربان زموږ

ته مو د لرغوني اريانا د مېړنو نښه يې
ته د اويستا او ريگويدا د حماسو نښه يې
د افسانو وطنه
د حماسو مېهنه
د حماسو مېهنه
ستا نه سر قربان زموږ

ته هغه باختر يې چې دي شان ته سکندر حيران و
ستا د هندو کش غرده ته ختم د دا ټول جهان و
د جگو غرو وطنه
لويو دښتو مېهنه
لويو دښتو مېهنه
ستا نه سر قربان زموږ

ته يې د برمک، ابومسلم او د طاهر خراسان
ستا هر زوي اتل و د پوهني او جگړي پر مېدان
د لمر ختو وطنه
د شنو باغو مېهنه
د شنو باغو مېهنه
ستا نه سر قربان زموږ

ته افغانستان يې د باتورو افغانانو کور يې
ته د ټولو مېشتو ميليتونو او قومونو مور يې
د مېړنو وطنه
د توريالو مېهنه
د توريالو مېهنه
ستا نه سر قربان زموږ

ستا عظمت خپور و تر ډهلي او بخارا پوري
ستا د شان سایه وه د مشهد تر شاوخوا پوري
د شنو زمرو وطنه
د ننګيالو مېهنه
د ننګيالو مېهنه
ستا نه سر قربان زموږ

ته مي د ميروپس او احمد شاه د ستر همت ميراث يې
ته د اکبر خان او ايوب خان د شجاعت ميراث يې
اي د نيکو وطنه
د يادگارو مېڼه
د يادگارو مېڼه
ستا نه سر قربان زموږ

سترگي پټې کړي هر دښمن ستا خزانو ته وې
ستا پاکو سيندو ته وې، ستا و سردرو ته وې
د خزانو وطنه
ښکلو درو مېڼه
ښکلو درو مېڼه
ستا نه سر قربان زموږ

ډير افسوس چي يو ځل بيا دښمن په وينورنگ کړلې
يو ځل بيا زخمي هغه مکاره زوړ فرنگ کړلې
د زخمي زړو وطنه
د کړاوو مېڼه
د کړاوو مېڼه
ستا نه سر قربان زموږ

حېف چي ستا بچو ددې بلا څخه په امان نه کړې
نه يې کړي ودان او ته يې سيال ددي جهان نه کړې
د کنډوالو وطنه
ورانو ښارو مېهنه
ورانو ښارو مېهنه
ستا نه سر قربان زموږ

تا د استعمار د گورستان لقب گټلی دی
هریو چي راغلی دی نو سړيې خپل بایللی دی
د سرو لمبو وطنه
لویو قصو مېهنه
لویو قصو مېهنه
ستا نه سر قربان زموږ

خدای دي ژر پر موږ باندي دا توره شپه رڼا لري
مینه، محبت دي خدای زموږ پر زړونو بیا لري
د سرو لعلو وطنه
د هوسو مېهنه
د هوسو مېهنه
ستا نه سر قربان زموږ

ستا پر پاک اسمان به تابان لمر د آزادی ځلیږي
خبر که لا ستا پر لمن هغه زور بښامار خوځيږي
د سپېلنو وطنه
نوي نسلو مېهنه
نوي نسلو مېهنه
ستا نه سر قربان زموږ

ستا پر بله شمع به پتنگ په نخېدو راځي
ستا په شنو باغو کي به بورا په گرېدو راځي
د ترانو وطنه
د سرو غنچو مېهنه
د سرو غنچو مېهنه
ستا نه سر قربان زموږ

تا ته ملامت دی د تېرسوي زور دوران نسل
کاشکي تا ودان کړي زموږ بښکلی نوی ځوان نسل
د نوښتو وطنه
نوي فکرو مېهنه
نوي فکرو مېهنه
ستا نه سر قربان زموږ

ملگری

زه یم پښتون د پښتنو ملگری
د اولمیر د ترانو ملگری
شعرونه لولم د خوشحال په ژبه
یم د اټک د توفانو ملگری
د باچا خان په قلم لیک زده کوم
زه یې د ننگ اود پښتو ملگری
نوم به ژوندی کړم د خدایي خدمتگار
یم د غني د زولنو ملگری
حمزه جنت ته د پښتو سره لاړ
زه د حمزه د ښو شعرو ملگری
زه به یو لاس کړم لروبر پښتانه
د ملنگ جان د ولولو ملگری
ورورته به لاس دوست ته به غېږه ورکړم
یم د میرویس د شنو زمو ملگری
ملت به یو ډېورند به مات کړمه زه
یم د خېبر د حماسو ملگری
زمونږ هره خور ده د مېوند ملاله
زه د مېوند د میړنو ملگری

زموږ هر يو ځوان دي د پلرونو وياړ
زه يم د نوو شازلمو ملگری
په عاجزۍ کي به غرور وي زما
يم د رحمان د فلسفو ملگری
کړم به جهاد د خرافاتو پر ضد
زه يم د نوو مفکورو ملگری
د جهالت پر ضد پاڅون دی زما
يم دامان د نوښتو ملگری
ما د توپک په ځاي قلم غوره کړ
يم د پښتون قام د بچو ملگری
توري تيارې ته به رڼا راولم
يم د سبا د پلوشو ملگری
زړه به ورنه کړمه پردي ملکوته
يم د بابا د هسکو غرو ملگری
د زړه د درده فاروق شعر ليکي
يم د دردمنو زخمي زړو ملگری

هيله

دا خر د جهل پرېږده، نن پوهنه د خپل ځان کړه
دل دل د علم واخله او تر پېښو لاندې اسمان کړه
وطن وړانول بس کړه، خدمت د خپل ولس کړه
د خوب څخه راوېښ سه ځان مخکېنه د کاروان کړه
جگړو کې تباهي ده، نيستي او بربادي ده
يوالې او وروري نن بيا غوښتنه د زمان کړه
کردار دي د اتل کړه، نيکي د لاري مل کړه
په نوو کارنامو تازه دا زور نوم وښان کړه
بیمار روح ته شفا سه، زخمي زړه ته دوا سه
د قوم او د ملت نوم بيا نن لوړ پر ټول جهان کړه
نيکي په دې دنيا کړه، توبه يې د عقبا کړه
د ژوند د حقيقت لټون په شعر د رحمان کړه
بې کبره بې ريا سه، خالق ته په دوعا سه
ويل او کول دواړه د رښتيني مسلمان کړه
په ياد د کردگار سه، عاجز يې د دربار سه
په پټه خوله، په زړه کې عبادت د پاک سېحان کړه
زړه پاک کړه د نفرت نه، کېږي او حسادت نه
د زور څخه بېزار سه سياست د باچا خان کړه

که موره که مو خورده، مېرمن که مو د کورده
عزت او درناوي يې تل په شان د يو افغان کړه
تر څو يې وروسته پاته، د ټولو خلکو شاته
د علم او تخنيک لاسته راوړني د خپل ځان کړه
که گران درته وطن دی، د سرو گلونو بڼی دی
د عقل په زور مات نن زنځيرونه د شېطان کړه
د نوي نسل ځوان سه، پر نوي لار روان سه
زاړه رهبران پرېږده غوره نوي مشران کړه
فاروق وايي بېدار سه، پاڅون لره تيار سه
د سولي د پاڅون سره يوځای نوي ځوانان کړه

پېغام

اي وروه لږ خو واوره يو پېغام درته لرم
د زړه د مينې ډك يو تود سلام درته لرم
د نورو ملتونو د ژوند طرز ما تجربه كړ
د ژوند د تجربو څخه الهام درته لرم
نېكمرغه به موږ هله يو چي علم د خپل ځان كړو
د پوهي د رڼا څخه انعام درته لرم
ولس مو زړه ور، خاوره مو زر ده بيا هم خوار يو
د ستر جمال الدين د خولي كلام درته لرم
كه لاس راكې چي بېرته راژوندی زوږ تمدن كړو
وياړ او خوشحالي به زه مدام درته لرم
د نوي عصر پوهه له اسلامه ده غلا شوي
ځلانده حقيقت د پاك اسلام درته لرم
راپاڅه دغه گران وطن ودان جنت نښان كړو
د داسي يو جنت د ميو جام درته لرم
د خاورونه راجگ شه، د اسمان په لور تكل كړه
د نوي پرمختللي ژوند پيام درته لرم
بچيانو د وطن ته كه د وړونو په شان گوري
ستاينه او دوعا د خاص و عام درته لرم

که ته یې تل به زه یم، که زه نه یم ته به نه یې
دا ځکه یادوم چې احترام درته لرم
د فکر د بدلون سره د ژوند بدلون یو ځای وي
ته پېل نوی کار کړه زه انجام درته لرم
فاروقه! که دي زړه له خپله لاسه تل زخمي دی
زخمي زړگي ته وایه التیام درته لرم

بیا جوړونه

بیا جوړونه د وطن نوي فکرونه غواړي
نوي ځوانان، نوي مشران، نوي خیالونه غواړي
بیا جوړونه د ښارونو که اسانه بریښي
بیارغول د مفکورو نوي چلونه غواړي
نفاق مو بس دی، اتفاق ملي وحدت په کار دی
داسي وحدت نوی پېمان، نوي قولونه غواړي
د زړو ډلو او حزبونو ړنگول په کار دي
د نوي عصر مفکوري نوي گوندونه غواړي
که چا د ښي او چا د کيڼ په لور شعار ورکاوه
نوي تگلاره مو اوس نوي شعارونه غواړي
که غواړو بیا د تمدن په قافله کي وسو
د سفر عزم مو نن نوي کاروانونه غواړي
که د لیدلوري نه مو هرڅه تور یا سپین ښکاریده
زموږ نړۍ لید اوس تنوع، نوي رنگونه غواړي
د ځان ځانۍ په عوض مینه او دوستي په کار ده
ملي احساس نوی فرهنگ، نوي دودونه غواړي
چي پوهه نه وي نو رښتیني آزادي هم نه وي
دا آزادي نوی کتاب، نوي درسونه غواړي

د خرافاتو د حصاره راوتل په کاردي
نوی تصمیم مو هم جرئت هم نوښتونه غواړي
چي مو په باغ کي بلبل بیا په مستی پېل وکړي
د باغ بلبل نوی مالیار، نوي گلونه غواړي
دلوي خښتن د پاک دربار نه د مدد په هیله
نوي دوعا مو شپه او روح عبادتونه غواړي

تگ لاره

ملگرو نن نېشه د پېماني پر زړه لرم
مست نه يم زه د وینوسرې پيالې پر زړه لرم
د چانه گيله وکړم چاته ووايم خپل درد
دوستانو زه جفا د زماني پر زړه لرم
د کومه يم راغلي، چېرته ځمه نه پوهېږم
د ژوند د سفر تلونکي قافلي پر زړه لرم
مفهوم د عبادت راڅخه ورک سوپه مسجد کي
پټ راز زه د ملا د مېخاني پر زړه لرم
انسان يې اصلاح نه کړ پېغمبر که فېلسوف و
د خپل بابا ادم څخه گيلې پر زړه لرم
د هرانسان جوهر د نیک او بد څخه جوړ سوی
مدام د ښه او بد مقابلي پر زړه لرم
انسان د چاپيريال په وړاندو ځان برباد کړ
و پايلو ته يې ډيري اندېښنې پر زړه لرم
د جهل د تيارې سره په جنگ يم تل مدام
د پوهي د دنيا بلي ډېوې پر زړه لرم
انسان د نړېوالي سرمايي د نظام ښکار سو
خلاصون ته يې زه نوي مفکورې پر زړه لرم

ټولنه-چاپېريال-انسان دري ستنې د نظام دي
د نوي نظام کلکي ارادې پر زړه لرم
تگلاره مي د “زورنه کارولو” غوره کړې
د ستر فخر افغان د خولي قصې پر زړه لرم
د ژوند د حقيقت اسرار مي ټول ژوند لټولي
د ژوند د گوهر پټې خزانې پر زړه لرم
سوالونه ټوله پاته بي جوابه زه روان يم
هر څو که د اوږده ژوند تجربې پر زړه لرم
له زده کړونه وروسته فاروق پوه سوچي پوه نه دی
د نوو زده کړو نوي ارادې پر زړه لرم

ملگرو

له خوبه ويښ سئ وار راغلی د بدلون دی ملگرو
عزم د پاڅون دی ملگرو

ترڅو به تور قوت حاکم وي
ترڅو به ظلم د ظالم وي
راځی چي یو سو، دا آواز د پېوستون دی ملگرو
عزم د پاڅون دی ملگرو

ترڅو به هر لور ته چوپتیا وي
هره روا به ناروا وي
نوی تحریک مو ماتونکی د سکون دی ملگرو
عزم د پاڅون دی ملگرو

راځی چي وړان وطن آباد کړو
ناهیلي زړونه بیرته بناد کړو
د ولس واک مو د نظام نوی قانون دی ملگرو
عزم د پاڅون دی ملگرو

راځئ چې دا جهان بدل کړو
غلا شوی علم بیرته خپل کړو
علم یو ستر شرط د ټولنې د سمون دی ملگرو
عزم د پاڅون دی ملگرو

زموږ سیاست دي سوله ایز وي
پر تشدد دي تل بندیز وي
د نوي نسل د ځوانانو پاک تړون دی ملگرو
عزم د پاڅون دی ملگرو

زموږ سلاح ده زموږ ژبه
د هر ظالم پر زړه ده تبه
یوموتی توب مو ورکونکی د بیلټون دی ملگرو
عزم د پاڅون دی ملگرو

پرملگرتوب چې ژوند بنیاد شي
نو به افغان هله آزاد شي
دا نړۍ لید مو نوی زېږی د خلاصون دی ملگرو
عزم د پاڅون دی ملگرو

بڼه په يورنگ کي هر رنگي ده
د مفکورو تر منځ سيالي ده
بېل فکر، يو هدف مو اصل د ژوندون دي ملگرو
عزم د پاڅون دی ملگرو

د خوشحال خان د خولې کلام دی
هر مبارز ته يې پېغام دی
يا به پېروزي يا يې سپين کفن گلگون دی ملگرو
عزم د پاڅون دی ملگرو

فاروق ولاړ پر خپل مرام دی
له باچا خان يې الهام دی
د زړه تکل د باچا خان پر لاره تلون دی ملگرو
عزم د پاڅون دی ملگرو

افغان

بد عادت دی د افغان
پر هر څه دی بدگمان
په غېټ نه سترې کیږي
تل صفت کوي د ځان

د جنگونو قهرمان
مغرور گرځي پر اسمان
نړۍ وختل سپوږمۍ ته
دی د خړه سره روان

خپل هیواد یې کړ بیابان
د پردیو په فرمان
د پېسو په مقابل کي
پروا نه کړي د انسان

تل د تیرو په ارمان
ځکه خوار دی پر جهان
د راتلونکي فکر نه کړي
ترېنه پاته دی کاروان

په وياړ د ميروېس خان
ځان ته وايي نامي ځوان
تش په تيروچي تل وياړي
وي ساده، جاهل، نادان

فتنه گر گوندي مشران
ټول د پاک دين تجاران
په نامه د کفر ياد کړي
هر نوبت د مسلمان

پرهيزگاره د زمان
خو باطن يې د شيطان
د مکي څخه راستون شي
خيرن پاته يې وجدان

که دي کور نه دی ودان
که هر څو يې پریشان
د افغان زويه راپاڅه
دادی خواست دنن دوران

تواضع کړه د رحمان
د دردمنو زړو سلطان
تل د زور نه کارول و
سياست د باچا خان

علم وگنه خپل شان
وکړه عهد او پېمان
په پوهنه ځان سمبال کړه
بې تر څو به سرگردان

که څوک ما ته وي چېرې
د زړه درد مې کړېيان
د افغان د وجود غړی
تر افغان يم تل قربان

د ژوند کاروان

بې تم ځايه دی روان د ژوند کاروان په ورو، ورو
د ځوانۍ پر گل راتلونکی دی خزان په ورو، ورو
ما پیدا نه کړه د ژوند د حقیقت سرچینه
خوځیدونکی دی سراب د وچ بیابان په ورو، ورو
پر زړه پاته شو د ځان د پیژندنې ارمان
رانه ورک شو د خپل ځان سره جهان په ورو، ورو
ټوله عمر وم د خپل خیالي جهان زنداني
نه شکیدونکی شو زنځیر د لوی زندان په ورو، ورو
د ثروت ارزښت چې لوړ شو د انسان تر مقام
صرف د ځان مینه پر زړه شوه د انسان په ورو، ورو
جهالت چې غوړولی تور وزر پر هر لور
لمر تاریک په سپینه ورځ شو پر اسمان په ورو، ورو
د ژوندون پر فضا گرځي خړه توره اوریځ
اوروي مي غم پر سر لکه باران په ورو، ورو
د ناخوالو سمندر کي ډوبیدل شوه حتمي
زما د هیلو کښتۍ ماته کړه توفان په ورو، ورو

د زړه وينا

زه يم د زړونو شاعر، شعر مي الفت زېږوي
په هوسې زړونو کي اور د محبت بلوي
نوې هستي، نوې دوستي، نوې وروري راولي
نوي ژوندون ته نوی رنگ د صداقت لټوي
د بورا بيا راستنول غواړي د ميني باغ ته
د مينه پالو په لور لاس د رفاقت غځوي
نور د ظالمو حاکمانو څه پروا نه لري
نوي نظام ته ښوونځۍ د عدالت جوړوي
د زور زياتي او د جگړې په ضد پاڅون هڅوي
د تشدد په ضد د سولي سياست خپروي
څوک چي د دين په نامه دين ته سپکاوی کوي تل
دي جاهلانو ته يو درس د اسلاميت زده کوي
چي د پردي په چوپړ ځان ملي اتل جوړوي
په داسي زړونو کي د پلار، نيکه غېرت پاروي
چي د پوهني مشعل وړاندي کور په کور گرځوي
سپيڅلې لاره د رښتيني انسانيت خوښوي
يو زه خو نه يم چي اواز د پرگنو جگوم
خداي دي ليکوال او شاعران د دې ملت ډېروي

څوک چي د ميني په دنيا کي ځان ناکامه گڼي
هغو ته بيا د زړه بایللو ستر قوت ورکوي
د شاعرۍ رازونه پټ په ښکلو سترگو کي وي
زما ژوندون د ښکلو سترگو شرارت بدلوي
فاروق نور شونډي د خوبانو په خوله نه ورکوي
زخمي شونډان يې د سرو شونډو حرارت سوځوي

د کلي یاد

په پردي ملک کي مي زخمي زړگی اسیر دی
د خوږ وطن په یاد زهیر دی

چي دلرکوه هسکي درې په یاد کړم
د پیردونبال بابا مېلې په یاد کړم
د ملا عثمان نیکه باغچې په یاد کړم
چي لا ژوندی يم نو د دي یادو تاثیر دی
د خوږ وطن په یاد زهیر دی

د ملا صحبت نیکه زیارت دي وي تل
د صدیق خان نیکه عزت دي وي تل
د شېر حمله دا لوړ همت دي وي تل
په دوي تل ویاړو دا اواز دا مو تکبیر دی
د خوږ وطن په یاد زهیر دی

د فراه رود اوبه خوږي چیري شته
زموږ د کلي افساني چیري شته
بل د نظر ماما قصي چیري شته
د خپل ټاټوبي نه جدا دا مي تقدیر دی
د خوږ وطن په یاد زهیر دی

هېره به نه شي د ژوندهغه شېبه
ورځ د نورو او د لوچاک دامنه
گل د پتروکي پر هر خوا غوړېده
څه چاره وکړم چي د ژوند داسي بهير دی
د خوږ وطن په ياد زهير دی

چي د سهار نسيم پر غرو لگېدی
د پسرلي لمر پر شنو دښتو ځلېدی
پر ابلکي بوي د شېو خپرېدی
پر زړه مي تل د ښو يادونو يو تصوير دی
د خوږ وطن په ياد زهير دی

ټول ژړوي د خان محمد شهادت
ماته الهام دی د هغه سخاوت
مېلمه پالنه، پښتون والی، غېرت
د وطن والو په خدمت باندي تشهير دی
د خوږ وطن په ياد زهير دی

د دولس زره شهيدانو په نوم
د غېرتي ښکلي ځوانانو په نوم
د ننگياليو شاه زلميانو په نوم
شمله مي جگه، نوم مي لوړ، پاک مي ضمير دی
د خوږ وطن په ياد زهير دی

نوي ځوانان مو د پلرونو وياړ
د علم او فن، نیکو کارونو وياړ
د پښتنو د ښو دودونو وياړ
شکر دی خدایه چي مو کلی پري تنویر دی
د خوږ وطن په ياد زهير دی

زما آرزو وه و خپل قام ته خدمت
د پلار او مور او د مشرانو حرمت
ټول پوره نه شوه ځکه یم ملامت
زما دوران تیر شو اوس نو وار زما د سمیر دی
د گران وطن په ياد زهير دی

د شهيدانو ياد

راځئ چې ياد کړو شهيدان د وطن
له دنيا تللي ښه ځوانان د وطن

خداي وربخښلی لوړ همت و
يو ښه مثال د سخاوت و
خان محمد گران پرهر انسان د وطن
له دنيا تللي ښه ځوانان د وطن

و ټوله قوم ته افتخار و
د هر بېوزله د زړه يار و
هغه شهيد جېلاني خان د وطن
له دنيا تللي ښه ځوانان د وطن

راځئ شهيد غلام حېدر په ياد کړو
د لوي غېرت پولادي سپر پياد کړو
داسي زلميان نوم وښان د وطن
له دنيا تللي ښه ځوانان د وطن

بل لوي شهيد مو انجينر و
د قوم د بنو هيلو ثمر و
لمانځوبه داسي شازلميان د وطن
له دنيا تللي ښه ځوانان د وطن

قاسم د ننگ او د غېرت مثال و
د بارکزو د شهامت مثال و
نوم يې دی ستوری پر اسمان د وطن
له دنيا تللي ښه ځوانان د وطن

ياد کړو هاشم او قاسم جان شهيدان
د مور او پلار پر زړه يې پرېښود ارمان
پر وير يې کښينستل دوستان د وطن
له دنيا تللي ښه ځوانان د وطن

ډير په ارمان کي مورستم شهيد سو
چي قرباني د يو دښمن پليد سو
تل به ژوندي وي سره گلان د وطن
له دنيا تللي ښه ځوانان د وطن

هر يو شهيد زموږ په ياد دی
که يې نوم ياد دی که ناياد دی
کله هيريرې شنه زمريان د وطن
له دنيا تللي ښه ځوانان د وطن

خدايه ژوندي زلمي اباد لري
د شهيدانو روح مو ښاد لري
وړاندي روان دي وي کاروان د وطن
له دنيا تللي ښه ځوانان د وطن

راځۍ چي جگ ښځه دوستۍ کړو
ورکي ريښي د بدبينۍ کړو
بيا به نوم لوړ کړو پر جهان د وطن
له دنيا تللي ښه ځوانان د وطن

خدايه گذر مو پر خپل کور کړي
نصيب زيارت د پلار و مور کړي
د فاروق زړه دی په ارمان د وطن
له دنيا تللي ښه ځوانان د وطن

بېزاري

د دې ژوند د سلسلې څخه بېزار يم
هم د کال هم د شېبې څخه بېزار يم
هر گړی د دې ژوندون راته دوږخ دی
د بل ژوند د افسانې څخه بېزار يم
نه تېرېږي د ژوند هره ثانيه کال سوه
د زمان د قافلې څخه بېزار يم
په شپه وينس، په ورځ بېخوبه نارامه
هم د ورځي هم د شپې څخه بېزار يم
ما گاللی د زړه درد په پټه خوله دی
د ژړا او د گېلې څخه بېزار يم
زما ژوند د ناکامۍ ترڅه کیسه ده
د تندي د نوشتې څخه بېزار يم
ته د بل وې خوا ستا مينه وه زما برخه
د ازل د فېصلې څخه بېزار يم
په نېشې مي د زړگي علاج ونه سو
د شرابو د پيالې څخه بېزار يم
خپل اجل مي نن گولی دی خو ځله
د اجل د حوصلې څخه بېزار يم

په زاری، په عبادت څه حاصل نه سوه
د گناه او د توبې څخه بېزار یم
زه له خدایه، خدای زما څخه ناراض دی
د کعبې او بت خانې څخه بېزار یم
پورته، کښته، شرق او غرب راته یوشان سوه
د نږدې او فاصلې څخه بېزار یم
د انسان پر نېک سیرت مې عقیده وه
نن د خپلې عقېدې څخه بېزار یم
ښه مې وکړه، بد زما کره مېلمه سوه
نن د ښو د ارادې څخه بېزار یم
زه د نورو، نور زما څخه په تنگ دي
د دې ژوند د فلسفې څخه بېزار یم
نه پوهېږم چې څه پټ او څه ښکاره دي
د پردې او بې پردې څخه بېزار یم
د خپل زړه په راز ویلو منصور جوړ سوم
اوس د خپل دار د حلقې څخه بېزار یم
چې اخستی یې زما د وینو رنگ دی
د اسمان د کنارې څخه بېزار یم

زاره يادونه

په ارمان زړه يادونه يادومه
د وصال د شپې خوبونه يادومه
ستا خندا، خوږې کيسې، د ناز خبري
ستا د مخ رنگين خالونه يادومه
چي په ياد د وصال شپه شي
د هوس خوږه شپه شي
پر زړگي راټول غمونه
د توفان يوه خپه شي
د سرو شونډو هوسونه يادومه
ستا د مخ رنگين خالونه يادومه
توره شپه پر موږ رڼا وه
د سپوږمۍ د مخ ځلا وه
ستا د سترگو اشارو کي
د مين زړه تمنا وه
پر زړه پټ پراته رازونه يادومه
ستا د مخ رنگين خالونه يادومه

که مو مینه ابدی وه
جدایی هم ازلی وه
د ناکامه عشق غمونه
نوشته زما پرتندی وه
خپل د اوښکو سېلابونه یادومه
ستا د مخ رنگین خالونه یادومه
نه علاج زما د جنون شته
نه څه هیله د بدلون شته
نه اجل راحی زما خوا له
نه امېد د نور ژوندون شته
بېهوده د زړه دردونه یادومه
ستا د مخ رنگین خالونه یادومه

خدایي بنایست

یار هغه چي په یاری یې اعتبار وي
کله هو او کله نه، د زړه ازار وي
د گلونو امېل هله سي زړه وړونکی
چي د سپیني، نازیني غاړي هار وي
د گلاب د گل ښکلا هله ښکاره سي
چي تومبلی پر پیکي د خپل نگار وي
د سنگار مخونو زېب تر مخ پرېولو وي
رښتیا ښکلي په خدایي بنایست سنگار وي
که د میني په پټ راز باندي ځان پوه کړي
په رښتیا مینه نعمت د کردگار وي
که څوک عشق ته د گناه په سترگه گوري
روح وتن یې د گناه په حس بیمار وي
د ټولني رواج میني ته خنډ نه سي
د زړه هیله د وصال د شپي تکرار وي
جاویدان پر زړه تازه د میني اور وي
کله بله سره لمبه، کله انگار وي
زمان ودري شېبه اوږده پیرۍ سي
چي فاروق د یار دیدن ته انتظار وي

ابدي عشق

خدا به د مرگ يو بل مهال غواړم
زړه ته د مينې بل مجال غواړم
د ژمي باغ کي مات وزرې بلبل
بپهوده گرځم پر وچ بوټي د گل
لېري پرواز ته نوی بال غواړم
زړه ته د مينې بل مجال غواړم
د زړه فرياد مي بې اثره پاته
د مينې هڅه بې ثمره پاته
د عشق اظهار ته بل کمال غواړم
زړه ته د مينې بل مجال غواړم
په تصور کي لا زور ياران خور دی
لامې زړگۍ په زاړه درد رن خور دی
نوي نگار ته نوی خيال غواړم
زړه ته د مينې بل مجال غواړم
پر زړه ژوندی بيا د وصال هوس دی
د شاپېريو د جمال هوس دی
خوب ته د يار په غېږ کي تال غواړم
زړه ته د مينې بل مجال غواړم

سترگي د ميني يو نظر لتوي
شونډي د سرو شونډو شکر لتوي
د بې سهاره شپې وصال غواړم
زړه ته د ميني بل مجال غواړم
زړه مي مجنون دی خو لېلا نه وينم
د لېلا مينه او وفا نه وينم
د ابدې عشق بل مثال غواړم
زړه ته د ميني بل مجال غواړم
په بد مرغۍ کي تېر کلونه زما
پاته پر زړه ټول ارمانونه زما
دا ځل نېکمرغه نوی کال غواړم
زړه ته د ميني بل مجال غواړم

ساقی ته

ساقی مه پرېږده خالي جام چي د جام زرگی به مات سي
ډېوه بله کړه ماښام ته، د ماښام زرگی به مات سي

شپه ده نوې پېل سوې، زه تر اوسه لا خمار یم
ته ډک جام د میو راکړه د انجام زرگی به مات سي

نن مې نیم جام په کار نه دی، ته یو خم د میو راکړه
د خمار زړه د دردونو د پیغام زرگی به مات سي

زه خمار د چا د مینې، په یو جام نه نېشه کېږم
ته که زما په جام شریک سې د ابهام زرگی به مات سي

پټ رازونه پر زړه شور کړي، زه لا پټه خوله خمار یم
ته د جام نېشه گویا کړه د کلام زرگی به مات سي

د مسجد لاره کړه هېره، زړه نن جوړ د عشق محراب دی
د ریا عبادتونو د امام زرگی به مات سي

په نېشې کي د جامونو د يار بڼکلی مخ انځور کړه
د نړۍ د بڼايسته وو د رسام زړگی به مات سي

په يو جام که فاروق هېر کړ تصور د يار د شونډو
د ناکامه هوسونو د الهام زړگی به مات سي

مینه خه ده

نه پوهېږم مینه خه ده
چا ته هیڅ چا ته هرڅه ده
مینه اوبنکي دي، ژړا ده
د بې خوبه شپو بها ده
مینه غم دی، خوشحالي ده
هم دوستي هم دښمني ده
مینه مرگ دی، زندگي ده
هم هستي ده هم نېستي ده
مینه ورځ ده، مینه شپه ده
د توفان یوه خپه ده
مینه درد، مینه دوا ده
هم بېرا ده، هم دوعا ده
مینه ټوکي دي، خدا ده
د خوږو شونډو موسکا ده

مینه بوی د سرو گلابو

مینه خوند د سرو شرابو

مینه خاڅکی د شبنم دی

د نرگس د سترگو نم دی

مینه شمع، مینه گل دی

هم پتنگ دی، هم بلبل دی

مینه ساز، مینه اواز دی
د عاشق د زړهګي راز دی
مینه تار، مینه رباب دی
د شاعر د زړه کتاب دی
مینه بڼاخ د نسترن دی
حرارت د سپین بدن دی
مینه خوب دی، مینه خیال دی
د جانان د زلفو ټال دی
مینه حسن دی، جمال دی
توري سترګي، زرین خال دی
مینه رنگ، مینه سنگار دی
هم هوس، هم انتظار دی
مینه کټ، مینه وصال دی
د وصال د شپې کمال دی
مینه پټ د سترګو راز دی
د جانان د شونډو ناز دی
مینه درد، سوز او گداز دی
په خلوت کي راز و نیاز دی
مینه رنگ د شنه آسمان دی
مینه لطف د پاک سبوحان دی

کاکا ته

زړه که مې خوښ که په ژړا دی
که پر سر بار د ژوند غمونه
تاته مې تل لاس په دوعا دی
خداي خو دي درکړي جنتونه
ته ملایکه د اسمان وې
که په جامه کي د انسان وې
پرون که نن او که سبا دی
پر زړه تازه دي ستا یادونه
په صوفي توب کي معظم وې
پردي او دوست ته محترم وې
سپيڅلی ژوند دي هویدا دی
مور ته سرمشق ستا محنتونه
ښه ته عاجز وې بې ازاره
بد ته ناصح وې بې قراره
په یوه خوله شاه و گدا دی
چي یادوي ستا خدمتونه

زموږ به دعوه ستا به خندا وه
ستا نصيحت ته به مو شا وه
نن بېگانه دی که اشنا دی
ورته عزيز دي ستا فکرونه
تل به مثال ستا عقیده وي
د نوي عصر مفکوره وي
خپه که ناراض اوس هم ملا دی
که لا پر خوله دي زنځيرونه
ما ويل زړه به خپل صفا کړم
ستا نه د عفوي تمنا کړم
زړه مي په شور په واوبلا دی
جاري د اوښکو سپلا بونه
زړونه به هله موږ کرار کړو
چي خاوره ښکل ستاد مزار کړو
بيا نو جنت پر موږ روا دی
بيا به پوره شي ارمانونه

کله

کله مړاوي گل، کله بلبل پر ارغوان وم
ما زړه ورکوی، کله به زه هم پر چا گران وم
کله به پر زړه راتول غمونه دریا بونه
کله به خندا، کله د زړه د تل فغان وم
کله نوش دارو، کله ازار د زخمي زړونو
کله زه ثواب، کله گناه د ټول جهان وم
کله به د یار د وصال هیله خوب او خیال و
کله اوږده شپه موږ په وصال د خپل جانان وم
کله به په وینښه د زړه هر مراد حاصل و
کله به په خیال کي د خپلي زړه ارمان وم
کله به شبنم، کله باران، کله ژلۍ سوم
کله توفان وږم، کله پخپله یو توفان وم
کله بریالی، کله ناکام په خپل مرام کي
کله پر شا تلم، کله هم گامه د زمان وم
کله لار هواره، کله خنډ لوړي، ژوري
کله پاتېدم، کله مخکښه د کاروان وم
کله سترگي پټي، له جهان ناخبره
کله ستورمزلۍ، خیر په لور د کهکشان وم

کله گنج د پوهې، کله بار د ناپوهۍ وم
کله پراس سپور، کله د خره شاته روان وم
کله د سیالۍ او دښمنۍ غوره مثال وم
کله د ورورۍ او محبت عالي نښان وم
کله ملا تړلې د زاړه فکر بدلون ته
کله زه بندي د زاړه فکر د زندان وم
کله مې پر پښو د خرافاتو پڼه زنځیر و
کله به زه زوړ، کله د نوي عصر ځوان وم
کله د چا دوست، کله پردی وم له دوستانو
کله د هر چا، کله یوازي د خپل ځان وم
کله به مې سر پروت و د چا په قدمو کي
کله به د باز غوندې مغرور پاس پر اسمان وم
کله به د قوم، دین او مذهب په نامه یاد وم
کله صرف انسان، عاجز بنده د پاک سبجان وم
کله مېخانې، کله مکې ته ور روان وم
کله سرگردان، کله پر لاري د رحمان وم
کله لاس کي توره، کله ناست وم په جرگو کي
کله تش په نوم، کله رښتیني مسلمان وم
کله په یوه، کله په بل مخ راڅرگند وم
کله به ښیښه، کله د تور دېوال په شان وم

کله تور او سپين، کله د شرق، کله د غرب وم
کله د پراخه نړۍ ليد خاوند افغان وم
کله مې په پاک زړه پر هر چا باندي باور و
کله زه فاروق د ژوند پر هر څه بدگمان وم

افسوس

بد نصیب پر زړه غمونه د هجران اوروې
د بخت ستوری مې نن کاني د اسمان اوروې

ستا د سترگو د افسون پر زړه اثر دی زما
د وصال ناکامه هیله یې ثمر دی زما
بانوگان یې پر زړه غشي بیا عیان اوروې
د بخت ستوری مې نن کاني د اسمان اوروې

تصور کي مې تازه دي ستا خوږې خاطرې
ستا وعدې، ټینگ قسمونه، ستا د مینې کیسې
په شېبو، شېبو مې اوښکي پر گریوان اوروې
د بخت ستوری مې نن کاني د اسمان اوروې

په برخلیک کي چي لیکلې تنهایی ده زما
جدایی له خپله یاره ابدی ده زما
کړاوونه مې پر ژوند لکه باران اوروې
د بخت ستوری مې نن کاني د اسمان اوروې

بیهوده می فکر نوي اندیښنې لټوي
پر زاړه انگار د اور بلي لمبې لټوي
يو په بل پسي یادونه د جانان اوروې
د بخت ستوری می نن کاني د اسمان اوروې

نور څه نه دي دا ملنډي د تقدير دي افسوس
گلان مړاوي، بوراگان د باغ زهير دي افسوس
پر چمن می نن اغزي د وچ بیابان اوروې
د بخت ستوری می نن کاني د اسمان اوروې

کاشکي نوی پېل زما د تېر ژوندون وای ممکن
ستا د مینې، ستا دیاد څخه خلاصون وای ممکن
هر ځل هڅه د دردونو بل توفان اوروې
د بخت ستوری می نن کاني د اسمان اوروې

زما په برخه چي وړتیا د زړه بایلو وه تل
ناکامي یې هم فاروق ته د منلو وه تل
که هر خو پر ژوند د ستونزو یو جهان اوروې
د بخت ستوری می نن کاني د اسمان اوروې

د ژوند پرځه

ای د مینې د خوږو شېبو یادگار
ژوند مې تېر سو ستا په یاد سترگې پر لاره
ستا خندا، ستا کیسې اورم تل په خیال کې
دا که ورځ وي که شپه ناست یم تر سهاره
ستا تر مینې څنگه تېر په خپل اختیار سم
ما خو ستا مینه منلې بې اختیاره
ستا په هیله په ناهیلې زړگي ناست یم
که ژوندی یم نو ژوندی یم ستا د پاره
جدایي چي مې سوغات د خپل نصیب وه
څه گيله اوس له رقیبه، له اغیاره
بخت یاري راسره ونه کړه ای دوسته
پر ځوانی مې ژمی راغی بې بهاره
د ژوند پرځه رانېکاره سوه پروېنستیانو
خو پر زړه لا ارمانونه بې شماره
اوس چي وس د وړاندې تلو په ما کې نه سته
څه توپیر چي وړاندې غردی که هواره
څوک د درده سرگردان پر طبیبانو
زه تر درد د بې دردی څخه بېزاره

بس همدا چي يي ستا ميني ته پيدا كړم
زه يم تل شكرگذار له كرده گاره
د غرور سره دي ژوند راكړ خالق
مرگ هم غواړم ابرومند ستا د دربار

وصيت

که زما پر قبر ټول دوست او دښمن سي
که مي ځای د پيردونبال بابا لمن سي
که مي ياد څوک په دوعا کړي پسله مرگه
نو به هله خوشحال روح زما د بدن سي

که تر سترگو اوښکي توي زما د جانان سي
که په ياد يې زموږ د ميني هر مکان سي
که بخښنه راته وکړي په خپل زړه کي
نو به هله سلامت زما ايمان سي

که پر نېک عمل حساب زما کردار سي
که گمراه زړه د بخښني سزاوار سي
که د ښو پله درنه زما تر گناه وي
نو به هله پر ما لطف د کردگار سي

که راشين د غاټول گل زما پر مزار سي
که پر گل راتوي څو څاڅکي د بهار سي
که يې زخم ته د زړه د چا نظر سي
نو به هله زما د زړه پټ راز اشکار سي

که زما نوم و اولاد ته افتخار سي
که اولاد په ښو کي وړاندي تر خپل پلار سي
که مي روح په وياړ ووايي زما زوی دی!
نو به هله زما روح ابد کرار سي

که د ژوند وروستی شپه پر خپل وطن سي
که سپين سان د خپل وطن زما کفن سي
که د مرگ پر بستر ټول وي خويندي، وروڼه
نو به هله اسان تېر سخت زکندن سي

که زما نوم د وراره کله په یاد سي
که يې زما ويل د ژوند کړو ته نهاد سي
که مي یاد کړي د خوښۍ په هر محفل کي
نو به هله زما روح ابدې ښاد سي

که مي دا شعر د ژوند اخر وصيت سي
که مي دا کلام و چا ته نصيحت سي
که يې پسله دې ښکۍ ته د زړه نيت سي
نو به هله پوره زما دروند رسالت سي

د ښځې مقام ته

هرې غزا کي وي ميرمني د مړو تر څنگ
د توريالو تر څنگ
تر نارينه و پاته نه وي د غيرت په حساب

ميوند يې وگټي مثال شوه د غيرت ملاله
د لوړ همت ملاله
د تکبير غږ يې په ښور اوږ هم صحرا هم درياب

که نارينه خپل جهالت بولي د ښځو گناه
پر دوي ستم کړي روا
خپل اخرت کړي په دې ډول خرافاتو خراب

ښځه خو مور ده چي زانگو د ټول جهان ځنگوي
د ژوند کاروان مخته وړي
د سپيڅلتوب او د پاکی د اسمانونو عقاب

ښځه ښکلا ده، ښځه مينه، ښځه راز د ژوندون
ساز و آواز د ژوندون
ده مرغلره چي ځليږي تل په شان د مهتاب

ښځه خو خور ده چي تل پام زموږ پر کور لري
زړه سوی پر ورور لري
د محبت ښکلي نغمه ده د هستۍ د رباب

ښځه خو لور ده چي خدمت د مور او پلار کوي
خیال د بیمار ساتي
فاروق نن حق لیکي د ښځي د مقام په باب

اي صنم

اي صنم، اي صنم
بېله تا نه زه مرم

دلربا يې زما
محبوبا يې زما
بې وفا يې زما

تر سپوږمۍ نښايسته
د سرو گلو غنچه

ته ليلا يې زما
زه شيدا يمه ستا
بې نوا تر هر چا

ته د ستوري په شان
ځای دي دی پر اسمان

زه مجنون پر صحرا
يم روان پر کوم خوا
سه زما رهنما

ته د عشق ترانه
د وصال افسانه

سه د ژوند مي رڼا
ترنم د دریا
واوره زما تمنا

چي مي بڼکل ستا لېان کړه
لمس مي ستا بارخوگان کړه

اوس پروا کړم د چا
که هرڅو شوم رسوا
خواروزار بې نوا

د وصال خوږه شپه
څنگ پر څنگ ؤ ويده

خوب وخیال ؤ که دا
چي زه ناست يم تنها
زما نصیب شوه ژړا

خور

پلوشه د لمر ختو ده خور زما
فرشته د اسمانو ده خور زما
خداي ورکړی نېک سیرت د ملایکو
ثمره د جنتو ده خور زما
په غرور کي عاجزي ورسره ښايي
حسادت د میړنو ده خور زما
ښښاني زموږ د مور د محبت ده
ښکلی راز د ښو قصو ده خور زما
تل په پټه خوله بیان خپل شکایت کړي
ښه نغمه د ترانو ده خور زما
د هیڅ چا سره یې جنگ او دعوا نشته
پټ یو گنج د افسانو ده خور زما
که څوک آه کړي د دي اوښکي وي رواني
د گرانېسته پر لېمو ده خور زما
نازک زړه یې تل د بل په غم رنځور وي
تل دوا د زخمي زړو ده خور زما
مهربان زړه یې دریاب د خواخوږۍ دی
خوږ پیغام د زمانو ده خور زما

په خپل ژوند کي يې څوک نه دی ازار کړی
يو سور گل د سرو غنچو ده خور زما
خوشحالي او نيکمرغي ورلره غواړم
ارمغان د ارمانو ده خور زما
هره هيله د زرگي به يې پوره کړم
نازيې اخلم چي نازو ده خور زما

اختر

راز د مینې وي په سترگو کي عیان
ژبه نه غواړي د زړه د حال بیان

سره لاسونه په اختر په مخه درسي
توري سترگي، شنه خالونه، سره لېان

نازکتل یې د اختر مبارکي سي
د تحسین سر ورته ټیټ کاندې جانان

پرزېه شور، شونډې رپېرې، سترگي خاندې
په غورځنگ پر زړه دهیلو یو توفان

د اختر ورځ مو نېکمرغه لره ربه
راپوره د هر مېن د زړه ارمان

په نصیب موبیا د سولي لوی نعمت کړه
سوکالي مېلمه پر کور د هر افغان
محبت پر زړونو راکړه ای خالقه
د کلونو مرور بېرته دوستان

قلم

د قلم په څوکه جنگ غېرت او ننگ دی زموږ
د ټوپک پر ضد جگړه وروستی جنگ دی زموږ

د پوهنې د رڼا خپرول پور دی پر موږ
وروروزنه، زور زیاتي ختمول پور دی پر موږ

د پوهنې پر ډېوي هر ځوان پتنگ دی زموږ
د قلم په څوکه جنگ غېرت او ننگ دی زموږ

د زړه سوغات

هغه به خومره نېک نصیب ولري
چي ستا په شان زړه ته قریب ولري

نېکمرغه ژوند به وربخښلی وي رب
هغه چي ستا په شان حبیب ولري

صرف هغه گل وي ستاد زلفو لایق
هزار داستان چي عندلیب ولري

فاروق که ستاد میني راز بیان کړي
داسي کلام به کوم ادیب ولري

د بودی تال

د ژوند هر گام لوی غمونه راته جوړ کړه
د هر غم شېبې کلونه راته جوړ کړه
زما یوه سوال ته دي خو جوابه راکړه
هر جواب دي خو سوالونه راته جوړ کړه
زړه بورا، د گل طواف زما پېشه ده
د دښت بوتې سره گلونه راته جوړ کړه
پر اورپخو رابښکاره د بودی تال سوې
ستا یو رنگ اوه رنگونه راته جوړ کړه
تل په ژوند کې مرگ څرگند وي
مرگ بنسټ د نوي ژوند وي

ابدي مزار

په ژبه که بیان کړې دروغین انکار د مینې
د سترگو په کتو وایې سوچه اقرار د مینې

هم خپله ابتدا، هم انتها د عشق د لاري
هم ناز ورکړې، هم اخلي بې پروا ازار د مینې

هم جام یې، هم خلوت، هم یې نشه د مستو سترگو
هم وصل، هم وعده یې او هم انتظار د مینې

یو ځل د عزرائیل، بل ځل په شان د مسیحاً یې
هم روح اخلي هم بېرته کړې ژوندی بیمار د مینې

نن وایې چي سبا، سبا دي بیا هم بل سبا وي
په تلو راتلو دي سترې مجرب رویبار د مینې

په زړونو کي دي ځای، ستا هر عاشق نن شاه جهان دی
پر هر زړه تاج محل جوړ ابدي مزار د مینې

فاروق به په کلام څنگه بیان د زړه احساس کړي
د گل په شان یې پته خوله ښکاره اظهار د مینې

سالگره

نن روغ د خوشحالي ده، خوشحالي دي مبارک سه
نيکمرغه سالگره ده، نیکمرغي دي مبارک سه

که منی که پسرلی و زه او ته سره یوځاي و
اي زما د ژوند ښه دوسته دا دوستي دي مبارک سه
نيکمرغه سالگره ده، نیکمرغي دي مبارک سه

د ژوند په سخت سفر کي و موږ تل خواږه ملگري
زموږ د ټوله عمر اشنایي دي مبارک شه
نيکمرغه سالگره ده، نیکمرغي دي مبارک سه

که ډیر عمر مو تیر کړ په گوټ، گوټ د دي نړۍ کي
تل وي ته پښتنه، پښتونولي دي مبارک سه
نيکمرغه سالگره ده، نیکمرغي دي مبارک سه

په ژوند کي که خوښي وه، ستونزي هم ورسره مل وي
پرستونزو وي پیروزه، پیروزي دي مبارک سه
نيکمرغه سالگره ده، نیکمرغي دي مبارک سه

ته زما د زړه د مینې یوه ښکلي خاطره یې
دا مینه، محبت، مهرباني دي مبارک سه
نیکمرغه سالگره ده، نیکمرغي دي مبارک سه

ته زما د ژوندانه د تروپميو بل خراغ یې
روښانه وسي تل، دا روښنایي دي مبارک سه
نیکمرغه سالگره ده، نیکمرغي دي مبارک سه

په خوله که زه لږ وایم خو په زړه یې ډیره گرانه
اي زما د زړه دلبره، دلبري دي مبارک سه
نیکمرغه سالگره ده، نیکمرغي دي مبارک سه

کلیزه

د تعظیم په نښه ټیټ شوه ټول گلونه د گلزار
نوی گل دی غوړیدلی ستا د ژوند د نوبهار

په کالو کې نه ځایېږي له خوښیه پلار او مور
سالګري ته چمتو کړي سوغاتونه ورور او خور
د ښادۍ په ساز تود یږي زموږ محفل کرار، کرار
نوی گل دی غوړیدلی ستا د ژوند د نوبهار

که هر څو د خوشحالی شیبې تیرېږي په شتاب
که د ژوند مېلې وي لنډې د اوبو د سرحباب
د کلزي خاطره وي تل پر زړه باندي یادګار
نوی گل دی غوړیدلی ستا د ژوند د نوبهار

خدایه را کړي نیک اولاد، دا و ارمان د مور او پلار
په دوعا پورته لاسونه تل په لور د کردګار
رب قبوله زموږ دوعا کړه، منت بارېې د دربار
نوی گل دی غوړیدلی ستا د ژوند د نوبهار

مبارک دي وي و تاته شلم گل ستا د شباب
ستا د ژوند د خوشحاليو دي هيڅ نه کيږي حساب
د جنت د فرشتو چي رب درکړی دی کردار
نوی گل دی غوړیدلی ستا د ژوند د نوبهار

که هرڅو کوو د ژوند په باب تاوده ، تاوده بحثونه
زما خوښ ستا نړۍ لید دی ، ماته گران دي ستا خیالونه
د خاپوڅو هیواد هیرنه کړي چي ډیر دی خوار وزار
نوی گل دی غوړیدلی ستا د ژوند د نوبهار

وروستی هیله

نمونه شعرونه

ډاکټر غلام فاروق میرا حمدي

2010 کال



ډاکټر غلام فاروق میرا حمدي په ۱۹۵۹ م کال کي د فراه د ولایت د بلابلوک د ولسوالۍ د گراني په کلي کي زېږېدلی دی. د تنګرهار د لېسې څخه فارغ سوی دی، د شوروي اتحاد د څارکف د ساختماني انجینرۍ د انستیتوت څخه یې د تودوخي - گاز رسولو او تهوې په رشته کي د ماسترۍ دیپلوم ترلاسه کړی دی، په افغانستان کي یې د یو شمیر پروژو د کورتودولو، او ایرکاندیشن دشبکو د دیزاین او مونټاژ چاري سرته رسولې دي، بیایې خپله Ph.D. د اوکراین د جمهوریت د کیف په ساختماني پوهنتون کي د صنعتي هوا د پاکولو په برخه کي دفاع کړې ده، اوس په المان کي د خپلي کورنۍ سره یو ځای ژوند کوي، دلته یې هم د تخصص د لوړولو په برخه کي بېلابېلي زده کړي پای ته رسولې دي. په ۲۰۰۵ م کال کي یې (د سون تخنیک) ترنامه لاندې یو کتاب ولیکی، په څو وروستیو کلونو کي یې د شعر او پښتورمان لیکلو ته هم مخه وکړه، یوه د شعرونو مجموعه او یو رمان یې چاپ ته چمتو دي، په اوس وخت کي د خپل دوهم رمان په لیکلو بوخت دی.



ډاکټر غلام فاروق میرا حمدي په ۱۹۵۹ م کال کي د فراه د ولایت د بلابلوک د ولسوالۍ د گراني په کلي کي زېږېدلی دی. د تنګرهار د لېسې څخه فارغ سوی دی، د شوروي اتحاد د څارکف د ساختماني انجینرۍ د انستیتوت څخه یې د تودوخي - گاز رسولو او تهوې په رشته کي د ماسترۍ دیپلوم ترلاسه کړی دی، په افغانستان کي یې د یو شمیر پروژو د کورتودولو، او ایرکاندیشن د شېکو د دیزاین او مونټاژ چاري سرته رسولې دي، بیایې خپله Ph.D. د اوکراین د جمهوریت د کیف په ساختماني پوهنتون کي د صنعتي هوا د پاکولو په برخه کي دفاع کړې ده، اوس په المان کي د خپلي کورنۍ سره یو ځای ژوند کوي، دلته یې هم د تخصص د لوړولو په برخه کي بېلابېلي زده کړي پای ته رسولې دي. په ۲۰۰۵ م کال کي یې (د سون تخنیک) ترنامه لاندې یو کتاب ولیکی، په څو وروستیو کلونو کي یې د شعر او پښتورمان لیکلو ته هم مخه وکړه، یوه د شعرونو مجموعه او یو رمان یې چاپ ته چمتو دي، په اوس وخت کي د خپل دوهم رمان په لیکلو بوخت دی.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library